

POLITIA

REVISTA POLIȚIENEASCĂ

ANUL VI FEBRUAR—MARTIE 1925 NRUL 2—3

DIRECTOR: GEORGIU CHENDI

SUMARUL:

1. Reforma organizării polițienești .. .. . G. Chendi
  2. Contribuțiunile poliției la viitorul unui puternic stat național român .. .. . Dr. C. Maniu
  3. Poliția și inviolabilitatea proprietății .. .. . Dr. R. Boila
  4. Reforma morală a administrației noastre .. .. . V. Gabrielescu
  5. Gh. Tătărescu.. .. . Poliția
  6. Școli speciale pentru polițiști .. .. . O. Ghibu
  7. Cultura profesională .. .. . I. Peltz
  8. Criza de cetitori .. .. . Dr. V. Popp
  9. Propagandă .. .. . Al. Ciura
  10. Datoria poliției noastre .. .. . G.C. Costa-Foru
  11. O psihoză socială: Homosexualitatea .. .. . Dr. L. Vaian
  12. Societățile secrete: Hoții de geamantane.. .. . G. Chendi
- Galeria pungașilor internaționali de buzunare. — Urmăriți. — Informațiuni. — Insemnări pe marginea faptelor. — Lucruri mici din lumea mare.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: CLUJ, STRADA BĂII 3

ABONAMENTE:

- Pentru bănci, birouri, societăți și comercianți . . . . . 1000 lei*
Pentru autoritățile urbane . . . . . 500 lei
Pentru autoritățile rurale . . . . . 300 lei
Pentru funcționari . . . . . 100 lei
Pentru toate celelalte autorități precum și ediția de lux 1000 lei

Abonamentele și reclamele se plătesc înainte

REFORMA ORGANIZĂRII POLIȚIENEȘTI

Acum când se pregătește o nouă organizare administrativă a țării, credem că este de a noastră datorie să punem în văzul celor chemați a purta de grija bunei gospodării naționale, una dintre cele mai importante probleme administrative. E vorba despre organizarea polițiilor și despre salariile funcționarilor de poliție. Organizarea polițiilor nu se poate face temeinic în cadrele organizației generale administrative ale țării. Prin caracterul său deosebit, poliția nu poate fi confundată nici cu primăria comunală și nici cu prefectura județeană. Poliția ocupă în stat un loc de sine stătător între justiție și administrație, și pentru acest motiv, chestiunea pe care o ridicăm aici e departe de a fi o simplă problemă administrativă sau economică; ea este ceva mai mult, *este o problemă de morală socială*.

O reorganizare a poliției este necesar să se facă, pentru a se da acestei importante instituții rolul pe care îl merită în stat și misiunea pe care trebuie să o îndeplinească în societate. Organizarea poliției deci, trebuie să se facă după o lege specială, așa cum după o lege specială se reglementează și funcționarea magistraturii pentru că dela aceasta depinde în primul rând înfățișarea morală a poliției.

Așa cum este organizată și plătită poliția astăzi, de morală nu poate fi vorba. Ne dăm perfect seama de greutatea cuvântului și ne-am feri bucuros de el, dacă realitatea nu ni-ar sili să-l rostim. Amestecul neconținut al politiceii în activitatea și întocmirea poliției, a pervertit importanța acestei instituții și a deviat-o de la menirea ei principală. În loc de a fi „o a doua magistratură” așa cum o doria cel dintâi legiuitor român, care i-a înțeles rolul, și care s'a ostenit a-i înlesni realizarea lui, regretatul Vasile Lascăr, poliția a devenit o jucărie a partidelor politice. Cât a pierdut țara de pe urma acestei dureroase stări de fapt, o putem vedea din aspectul moral al societății noastre de astăzi!

Funcționarul de poliție, mare sau mic, lăsat la cherimul bunului plac al oamenilor și a cluburilor politice, trebuie să mlădieze legea după porunca acestora, pentru a nu-și periclita interesele. Astfel Poliția în loc de a fi cel dintâi și cel mai neînduplecat scut al legii, este cea dintâi care calcă legea, pentru că așa vrea interesul cutărui om politic sau cutărui partid. În mod fatal s'a creiat o stare de ex-lege, care tinde să devie permanentă, tradițională și activă alături de legea scrisă, dar nerespectată decât de câțiva naivi.

2. Recrutarea personalului polițienesc se face, în genere, după aceleași norme. Omul politic sau clubul politic găsesc azil pentru răsplătirea oamenilor lor devotați, în Poliție. Elementele de selecție, oamenii bine pregătiți, cari simt în ei vocațiune pentru această nobilă îndeletnicire, nu pot pătrunde în Poliție de cât cu multă greutate, iar odată intrați acolo, dacă practica demoralizantă a mese-rei, așa cum au pervertit-o politicienii nu omoară în ei vocațiunea, silindu-i să se blazeze și să supună influențelor de tot soiul din afară, atunci siliți sunt să plece desgustați aiurea.

Tabloul ete puțin încântător. Din nefericire și poate de aceea, este real. Rolul educativ și moral al Poliției, continuă a fi un desiderat în mintea câtorva idealști. Realitatea hidoasă a orgnizării polițienești de astăzi, rămâne o pată în plus pe conștiința societății noastre.

Firește că ar fi trist să desnădăjduim. Atât ni-a mai rămas: nădejdea într'o îndreptare viitoare. Starea de decădere morală a societății noastre trebuie să producă reacțiunea salvatoare. E destul să ne aruncăm puțin ochii în jurul nostru pentru a ne da seama că *trebuie* să ne îndreptăm.

Hoțiile și jafurile s'au înmulțit într'o proporție pe care cea mai perversă imaginație n'ar fi îndrăznit să-o proorociască acum 10 ani. Morala socială, acea morală care dă caracteristica vieții publice, este în permanentă

slăbire; în locul vechilor și bunelor obiceiuri de societate, a apărut libertinajul, prostituția necalificată, sfidarea, batjocura, calomnia și minciuna, și nimenia nu reacționează, pentru că însăși pavăza oficială a moralei publice și a legalității — Poliția — este incapabilă să se ridice mai presus de mocirla în care ne afundăm.

Restabilirea ordinii morale și legale în societate depinde în primul rând de restabilirea ordinii morale și legale în Poliție. Conducătorii țării, cu dragoste cinstită de viitorul ei, nu trebuie să uite acest lucru. România întregită în granițele ei firești se reorganizează se unifică și se consolidează. Dar toată această vastă operă pe care o creiăm acum, nu numai pentru acum, ci și pentru viitorime care ne va judeca aspru faptele, nu va însemna nimic, dacă nu se va face odată cu consolidarea morală a sufletului românesc desechilibrat.

E deci de datoria acestor conducători să se gândească a reda Poliției rolul și importanța ce i se cuvine în stat, a o scoate de sub tirania bunului plac și de sub influența dezastruoasă a politiceii. Și aceasta se va putea face acum cu folos. Mai târziu va fi zădarnic, pentru că într'un organism consumat de gangrenă, niciun altoi nu mai poate prinde.

Iar până la întocmirea legii de organizare a Poliției, după cerințele moderne, un alt sistem de salarizare ar însemna un pas câștigat, ar inaugura o eră de tranziție, necesară pentru prepararea marelui reforme, care nu se cuvine să mai întârzie.

3. Un corp de poliție salariat în mod satisfăcător, va fi expus mai puțin tentațiilor, cari îl îndepărtează de la litera legii. Funcționarul de poliție, care va avea cu ce să facă față nevoilor vieții de toate zilele, nu va mai întinde mâna, ci va face, când legea va permite și va respinge, când legea se va opune. Legea va deveni iarăși lege, iar „Poliția” va fi cum se cuvine, o instituție publică pentru public.

Recunoaștem că greutatea statului sunt destul de mari. Nu putem însă uita că funcționarii de poliție plătiți cu lefuri ce variază între 800 — și — 1800 lei lunar, n'au nici pentru gură, nici pentru îmbrăcăminte destul. Și de asemenea nu putem uita că funcționarilor de poliție li se cere o muncă neîntreruptă și de noapte și de zi. Ceilalți funcționari ai statului au un număr fix de ore de lucru; poliștii nu. E deci firesc să li se dea *un plus de salariu* la acest plus de muncă așa cum se face în streinătate, unde funcționarii de poliție sunt încadrați gradelor de salarizare ale tuturor funcționarilor statului, au însă pentru munca lor în plus, un plus de salar peste salariile celorlalți funcționari. Și e drept să aibă.

Deasemenea un fericit mod de salarizare ar fi plata în natură a plusului de salar. Păstrând salariile actuale statul ar ușura mult viața acestor vrednici slujbași, dându-le pe paritatea de aur dinainte de război alimente, articole de prima necesitate și îmbrăcăminte. Și asta s'ar putea face cu atât mai ușor, cu cât vedem că statele vecine cu o valută mult mai depreciată ca leul nost o fac și o pot face fără ca prin aceasta să se desechilibreze cât de puțin bugetul statului.

4. Totașa se mai impune și introducerea sistemului gradatilor în avansarea funcționarilor de poliție.

În adevăr, după normele de organizare în vigoare, avansarea funcționarilor de poliție nu se face, decât în măsura locurilor rămase vacante. Ori, sunt funcționari de poliție cari, datorită acestei măsuri nedrepte, stau ani de zile neavansați în grad. Introducându-se sistemul gradatilor, avansările s'ar face în mod automatic, înlăturându-se o nedreptate, care distruge orice entuziasm. Și nicăiri nu se cere mai mult entuziasm și mai multă pasiune profesională ca în poliție.

Iar când vom înțelege și noi importanța salarizărilor, — altul va fii și aspectul Poliției noastre.

GEORGIU CHENDI.

PREGĂTIREA PROFESIONALĂ

Este cheea de bază a științei moderne și chezașia triumfurilor reale.

Unii savanți au căutat ani de-a rândul să adâncească principile stării înapoiate a instituțiilor polițienești din diverse state și au sfârșit prin a descoperi oul lui Columb: inexistența pregătirii metodice a insului trebuia, fatalmente, să ducă la decadență.

Adevărul, valabil pentru toate centrele mondiale, a fost în special valorificat la noi și indeosebi dela încheerea păcii.

Avem o țară minunat organizată *teoretic*, dar insuficient alcătuită *practic*.

N'avem nevoie de exemplificări, cel mai puțin inițiat va recunoaște adesea exatitatea afirmațiilor noastre.

1. Economia formalităților de primire în poliție.

Au fost și sunt încă, deși *statutul* funcționarilor publici trebuie riguros — obligatoriu aplicat — *superficiale*.

Nimeni n'a raționalizat forma astfel că, — și spunem lucrul acesta cu destul regret, — în poliție s'au strecurat elemente incapabile. Incapacitatea polițienească a individului a avut represiuni triste nu numai asupra sa. Lucrul nu s'ar prezenta, în acest caz, prea grav. Dar urmările nepriceperii au fost resimțite de întreaga colectivitate.

2. Sistemul înaintărilor și al organizației interioare.

A fost deasemenea susceptibil de numeroase observațiuni. Adesea nu s'a ținut seama de valoarea insului ci de considerente *exprofesionale*.

O reinnoire a sistemului trebuie să se producă neîntârziat.

3. Selecționarea personalului.

Deopotrivă, de importantă. Poate cea mai însemnată. Nu s'a ținut și nu se ține seama de ea. Poate că reforma administrativă va aduce reviziamentul așteptat.

Selecționarea trebuie făcută *metodic* și obiectiv.

Evident aceste trei sintetizări nu cuprind integritatea revendicărilor oamenilor de carte și de specialitate.

Căci — în primul rând, și mai presus de toate — trebuie să se ție seama de: *pregătirea profesională*.

Și inițiativele bune sunt necesare, mai cu seamă azi. De aceea, vom pretinde să-se dea avântul necesar școlii științifice.

Pregătirea profesională să se facă din două mari și generale puncte de vedere:

1. Cel strict necesar exercitării atribuțiilor.

2. Cel capabil a da profesionistului o cultură generală.

Să nu ni se raporteze că omul de specialitate n'are nevoie să cunoască biologia și întinderea Himalayei.

Din potrivă. *Fără o cultură generală, singura care integrează cum se cuvine priceperea profesională, nu se poate concepe progresul real.*

Să nu uităm că imprejurările sociale s'au schimbat fundamental: avem, în noile ținuturi, minorități parvenite la un frumos nivel cultural. E urât să le prezentăm o poliție mediocră sub raportul specialității și al cunoștințelor generale. Căci din faptele înăscute, nebagate, aproape în seamă se pot trage concluzii mari cu caracter de definitivat. Raporturile autorităților în populație trebuie să se resimtă de pregătirea complectă a oamenilor educați.

Iată încă o problemă de palpantă actualitate. Și *profesionalismul* științific nu va avea decât de câștigat din aliajul minunat al culturii întinse și cuprinzătoare.

I. PELTZ,

Secretar în direcția Presii
din Ministerul de interne.

ȘCOLI PENTRU POLIȚIȘTI

Nu este zi lăsată de Dumnezeu să nu auzi vorbindu-se și să nu citești prin gazete despre fraude, despre atentate, despre crime comise în lungul și în largul țării noastre.

De sigur fraudele, crimele și atentatele nu sunt o inovație a vieții de astăzi, ele sunt vechi ca lumea. Dar ceea ce este îngrijitor e că numărul lor crește din zi în zi, în loc să scadă, și că prin urmările multiple ale lor, amenință în deplină demoralizare întreaga noastră viață socială și publică, care începe să nu mai reacționeze în contra lor.

Marea primejdie pe care o aduc cu sine manifestațiile bolnave ale timpului nostru este că răul nu rămâne localizat și cangrenează întreg organismul, minându-l.

Dar, cum se face că acest fenomen nu se poate cel puțin reduce, dacă nu înlătura cu desăvârșire? Cum se face că statul nu ia măsuri în această privință, câtă vreme se știe că organe speciale pentru această trebuință există.

Iată întrebări de o covârșitoare importanță, la cari fiecare cetățean e dator să dea răspuns, dacă vrea ca răul să înceteze măcar cât de cât.

Poliția noastră? Un organ improvizat, care de 6 ani de zile n'a făcut, — cel puțin în unele orașe din provinciile nouă, — nici un pas înainte spre o organizare solidă și spre o muncă sistematică. În centre mari ale Transilvaniei, prefectii de poliție sunt adesea niște simpli aventurieri, cari n'au nici idee de drept și de viața de stat; oamenii fără nici un principiu clar și fără nici-o metodă de lucru.

De ce fel de oameni se înconjură astfel de prefecti, este ușor de înțeles. Și cum se poate lucra la oficii conduse de astfel de elemente, e ușor de ghicit.

Să te ferească Dumnezeu să ai de lucru cu o astfel de Poliție, căci oricine ai fi, ții minte cât trăiești. De teama să nu dai de și mai rău, din pricina ei și să nu-ți mai pierzi și vremea, să-ți mai uzezi și nervii și să-ți mai distrugi și iluziile pe cari le mai ai despre organizația de stat, — preferi să te resemnezi și să rămâi de pagubă.

Vorbesc, vai, din propria mea experiență . . .

Dela Poliția de astăzi eu n'aștept încetarea demoralizării și nesigurăței cari ne stăpânesc.

Eu aștept mai întâi o *altă poliție*. O poliție de oameni pregătiți pentru misiunile lor cu aceeași sollicitudine și sfînțenie cu care se pregătesc pentru cariera lor viitorii preoți, viitorii învățători, viitorii ofițeri . . .

Avem în toată țară 98 de școli normale pentru învățători, dar n'avem nici-o școală, nici un curs măcar pentru pregătirea viitorilor polițiști de diferite grade, începând dela prefecti și până la sergenții de stradă. Atunci de unde să știe prefectul de poliție, care a terminat abia două clase de liceu, ce este dreptul privat și dreptul public, ce este crima și ce este pedeapsa? De unde să aibă el autoritatea de titrat în fața subalternilor lui, când și unul și altul este un adevărat analfabet? Sau poate conduce orb pe orb?

Până când nu vom avea școli speciale de polițiști și de detectivi — până când în serviciul Poliției vor fi numiți toți aventurierii cărora li se lasă deschise toate posibilitățile de experimentare pe pielea și pe punga cetățenilor — până când elementele necesare poliției nu vor fi selecționate cu cea mai mare băgare de seamă, nu vor fi instruite și controlate în mod conștiincios și cinstit nu putem aștepta o îndreptare a situației noastre morale de astăzi, nici o consolidare a statului. Dimpotrivă vom merge din rău în mai rău.

De aceea nu numai ca cetățean, dar și ca om de școală, strig aici ca să audă cei chemați: *Incetați de a mai face numai școli normale pentru învățători, și faceți și școli speciale pentru polițiștii de toate gradele, așa cum se găesc în alte țări!*

Pentru că — Poliția — trebuie radical reorganizată. Cu o poliție analfabetă și imorală se dărapănă un stat de oricât de bune rânduiele ar dispune pe alte terene.

ONISIFOR GHIBU
profesor universitar, Cluj.

REFORMA MORALĂ A ADMINISTRAȚIEI NOASTRE

Sunt atât de dese abaterile ce le săvârșesc funcționarii din toate ramurile administrațiunii noastre, încât de pretutindeni se strigă neîncetat „N'avem administrație, căci aceia pe care o avem e venală, necistită, abuzivă etc.”

Iată de ce chestiunea unei reforme administrative a fost veșnic la ordinea zilei și de nenumărate ori s'au făcut încercări legislative ca să se dea țării o mai bună administrație, corespunzătoare vremurilor în cari trăim.

Dar reaua administrație a țării acesteia nu stă în legiurile noastre, ci în moravurile orientale ce încă dăinuiesc la noi.

Aceste legi într'adevăr răspund aproape tuturor cerințelor sociale și spiritului celui mai modern, dar funcționarul nostru a rămas cu mult înapoi în ce privește cultura, mentalitatea și moralitatea.

Funcționarul de azi, cu toate numeroasele botezuri ce s'au săvârșit asupra numelui lui, a rămas aproape tot cel de ieri, cu urmările lui ticăloase, cu apucăturile lui hrăpărețe, cu uricioasele lui obiceiuri, moștenite dela nenorocitele administrații de odinioară.

Funcționarul de azi, din ori-ce ramură, — în marea majoritate a cazurilor, — are credința înrădăcinată că funcțiunea ce-o ocupă este făcută pentru el, iar nici de cum că el stă în serviciul publicului; că poporul, care susține — Dumnezeu știe cu câte jertfe — toată greutatea edificiului nostru social, nu are dreptul de a recurge la aparatul administrativ în satisfacerea intereselor sale, — decât prin favoarea și hatârul slujbașilor, care nu se poate dobândi decât cu bacșișul sau cu milogeala.

Acești funcționari, ori cât de jos sau ori cât de sus ar fi în ierarhia administrativă, cred că funcțiile ce li s'au încredințat, sunt create spre a-și vedea mai bine de interesele lor personale, spre a se folosi de autoritatea ce le-o dă funcția ca să se bucure de avantajile ei morale, de averea ce li este dată spre pază și cinstită îngrijire, pentru a se căpătui ei și cu ai lor și a exploata cu nerușinare această avere în folosul lor.

Ei cred, din convingere adâncă, că asemenea fapte sunt și legale și drepte și că nimeni nu-i poate face răspunzători pentru fără de legile ce săvârșesc.

Vânturându-se prea des funcționarii din administrația noastră, în special acei de pe lângă autoritățile comunale, cari n'au nici o stabilitate, funcționarul nou, dar învechit în apucături, crescut în această nefastă mentalitate, socoate că *funcția este numai a lui și a partidului care l'a cocoșat acolo*, că, prin urmare, cea dintâi și cea mai de seamă a lui datorie este să uzeze și să abuzeze de toate mijloacele legiuite, dar mai ales nelegiuite, ca să lovească în drepturile și interesele adversarilor partidului său; el *se crede nu numai în drept, dar chiar dator să-i șicaneze, ori de câte ori recurg la serviciile lui, și să săvârșescă asupra lor toate nedreptățile și samavolniciile ce o minte pătimașă și incultă le poate născoci.*

Fără îndoiala că aceste apucături înrădăcinate, cari au distrus în sufletul poporului sentimentul de încredere în administrația țării, și care ne-a dat Rusia de azi, nu se pot smulge într'o clipă și va fi greu să se îndepli-

nească prea curând acea binefăcătoare operă de *însănătoșire morală*, care va însemna mai mult decât toată grămada legilor noastre, pentru îmbunătățirea și ridicarea administrației românești la înălțimea spiritului vremurilor de față.

Căci pentru a da un alt aspect moravurilor noastre administrative nu e de ajuns înjgheberea și promulgarea unor legi, — ci e nevoie de o îndelungată luptă pentru curățirea acestei atmosfere orientale, și a face ca în locul nedreptății, a necinstei, a samavolniciei și bunului plac, să domnească pretutindeni *dreptatea, ordinea, cinstea, conștiinciozitatea, moralitatea și legea.*

Se va fi realizat o operă de seamă în viața acestei țări, în clipa în care funcționarul statului, ori cât ar fi de sus, sau ori cât ar fi de jos, — se va convinge de adevărul, că funcțiunea nu este creată pentru funcționar, ci că funcționarul este creat pentru funcțiune.

Că prin urmare datoria funcționarului este de a servi publicul ce apelează la serviciile lui legale, *repede, conștiincios și cu perfectă bună credință*, făcând astfel să dispară cât mai iute tristețile și uratele năravuri ale hatârului, mitei și bacșișului, în cari publicul este lăsat pradă bunului plac și samavolniciei funcționarului.

Lucrându-se în tate serviciile administrative cu *dreptate pentru toți, fără patimă și fără părtinire*, se va spulbera încetul cu încetul ura ce stă îngrămădită în sufletul păturei de jos în contra a tot ce este funcționar.

În această ură trebuie căutată, — în cea mai mare parte — explicațiunea nemulțumirilor populare și trebuie înlăturată pentru a nu se da neștere la adevărate revoluțiuni.

Trăim vremuri când lumea cere *dreptate*, mai ales din partea acelorora, cari au flămâzit și însetoșat veacuri întregi după ea. Dar trebuie să formăm tot odată din fiecare locuitor al acestei țări, o conștiință cetățenească, în sensul ca fiecare om să-și cunoască legile ce-l conduc, să-și dea seamă de drepturile și datoritiile sale, să știe ce e permis s'au nu e permis să facă.

Când vom fi ajuns la acest stadiu, va fi apus de mult nelegiuirea arbitrarului administrativ. Iar în locul nedreptății, a bunului plac și a fără de legilor, se va întrona și în țara aceasta, cea mult așteptată domnie a legilor, a ordinei și a dreptății.

Iar cine va îndrăzni a încălca drepturile altuia, va găsi în fiecare om o *conștiință și educație cetățenească* atât de puternică, încât săgețile otrăvitoare îndreptate în contra semenului său se vor izbi ca într'o stâncă de granit, care le va întoarce împotriva cutezătorului.

Un cuvânt înțelept ne spune că fără moravuri bune și curate, legile cele mai mântuitoare nu înseamnă nimic; ele rămân doar pe hârtie, literă moartă, căci se distrug de fapt din cauza josniciei morale a oamenilor chemați să vegheze la punerea lor în aplicare.

Adevărata reformă a administrațiunii noastre este dar nu atât o reformă fictivă de legi, cât mai mult o *reală reformă de moravuri.*

VIRGIL M. GABRIELESCU,
Magistrat.

Gheorghe Tătărescu

Printre personalitățile de frunte ale vieții noastre publice de după războiu, D-l Gheorghe Tătărescu subsecretar de stat la interne și deputat, este, fără îndoială, dintre aceia cari s'au ridicat prin muncă, talent și pricepere, fixându-și curând o reputație pe care nimeni nu i-o poate contesta.

Distins parlamentar, ocupând înalta demnitate de subsecretar de stat la interne, D-l Tătărescu s'a afirmat ca un abil organizator și adânc cunoscător al chestiunilor administrative în aceste vremuri de prefaceri și dezechilibru social. Activitatea D-sale la conducerea ministerului de interne fixează un moment de *ordine și respect față de legi* în administrația publică a țării din ultimii ani.

Deși înregimentat într'un partid politic, preocupările distinsului subsecretar de stat dela interne au fost totdeauna mai presus de interesele de partid, reușind astfel să impună tuturor respectul ce se cuvine oamenilor de muncă și talent.

În nouă organizare administrativă a țării contribuția D-lui Gheorghe Tătărescu este remarcabilă. D-sa este un creator și în noua lege a ordinei a făcut dovada unei înalte concepțiuni în armonizarea intereselor statului cu necesitățile sociale ale populației.

D-l Tătărescu a desfășurat o rodnică activitate mai ales în provinciile alipite intervenind cu un deosebit tact, spre a înlătura neînțelegerile inerente unei noi așezări sociale. Din acest punct de vedere D-sa are marele merit de a fi întreprins o operă durabilă și necesară consolidării Statului român de astăzi.

Dar o altă chestiune, de un netăgăduit interes general, care-l preocupă pe D-l Gheorghe Tătărescu încă dela venirea D-sale la conducerea departamentului internelor, este reorganizarea polițiilor din țară.

E de prisos să insistăm asupra necesității imediate de a se pune buzele unei organizări moderne a acestui serviciu public, ale cărui lipsuri nu pot fi înlăturate de cât printr'o reformă radicală.

Dela Vasile Lascăr fost ministru într'un guvern liberal,

care a încercat să modernizeze serviciul polițienesc în spiritul de atunci al timpului — reușind de sigur să facă o reală transformare — până astăzi, nimeni nu a întreprins o acțiune hotărâtă în acest sens. Și, dacă pe vremea lui Vasile Lascăr chestiunea reformei polițiilor se impunea cu necesitatea unei grabnice soluționări, trebuie să admitem că astăzi această chestiune este și mai actuală.

D-l Gheorghe Tătărescu a înțeles din capul locului nevoia imperativă de a pregăti nouă organizare a serviciilor polițienești și nimic nu-l va putea împiedica să o ducă la bun sfârșit. Vasile Lascăr a fost un inovator, un reformator, care a avut de luptat cu multe dintre prejudecățile și moravurile de atunci. El era firește idealist cu concepții largi, dar a trebuit să cedeze, renunțând la multe dintre proiectele ce-și propusese.

D-l Gheorghe Tătărescu care este de asemenea un idealist are însă și dublura omului de acțiune. Energic, neșovăitor, însuflețit de cele mai frumoase sentimente și cu suficiente mijloace de realizare, distinsul subsecretar de stat pune în chestiunea reformei polițienești toată râvna, care trebuie să ducă la izbândă.

Bucurându-se de deplina încredere a colegilor săi din guvern, D-l Gheorghe Tătărescu va izbuti să-și lege numele de această operă atât de necesară azi, care este *reforma polițienească*.

În afară de politică,

D-l Gheorghe Tătărescu este un distins intelectual. Autor dramatic apreciat, D-l Gheorghe Tătărescu s'a impus în mișcarea literară ca un talent viguros, dela care se pot aștepta lucrări de mare valoare artistică.

Nu de mult s'a reprezentat la Teatrul Național din Cluj piesa D-sale „*Când vine viforul*“, care pe scena Naționalului din București a obținut un succes remarcabil. Preocupările D-sale de ordin intelectual onorează, de sigur pe omul de muncă creatoare, care în viața publică a României Mari are o sarcină atât de grea.

În generația actuală, D-l Gheorghe Tătărescu este o pildă de virtute cetățenească.

„POLIȚIA“.

GHEORGHE TĂTĂRESCU,
Subsecretar de Stat.

SIGURANȚA PUBLICĂ

Progresul unitar organic al statelor moderne este întemeiat pe o idee principală și fundamentală a organizației omenirii civilizate, pe baza formațiunii statelor naționale. Trăim epoca recunoașterii principiului unității naționale pentru acele popoare civilizate și creștine, cari au fost mai înainte supuse dominațiunilor streine. Astfel de formațiuni de stat, cari își mulțămesc existența lor recunoașterii juridice și morale sunt: Polonia, Iugoslavia, Cehoslovacia și România-Mare. Nu mai poate fi obiectul discuțiunilor serioase, că toate aceste state să mișcă în jurul unei idei centrale. Toate aceste state trebuie să dezvolte simburile ideii naționale civilizațiunea și cultura să ajungă la întărirea și strălucirea cea mai mare posibilă.

România-Mare pentru realizarea acestei mari concepțiuni politice are lipsă de organizațiunea savantă a siguranței interne și externe. Pătrunderea națională în realitățile date, intuițiunea unei evoluțiuni organice și acțiunea ordonată a puterilor publice, este acel punct de mănecare, care trebuie să fie idea conducătoare pentru cei cari sunt chemați a da siguranța publică statului, pentru ca spiritul național să muncească la formațiunea unei Românii-Mari naționale, unitare, organice și viguroase. Siguranța publică trebuie să cunoască poporul, al cărui destin atarnă dela o evoluțiune normală a principiului național.

Națiunea română și-a eluat recunoașterea sa juridică și morală pe temeiul purtărilor sale, cari au dovedit, că este în deplina posesiune a conștiinței personalității sale etice. Siguranța publică a statului trebuie să aibă o măsură sigură a acțiunii sale și aceasta este: respectul ce-l datorează fiecare cetățean personalității etice naționale române. Siguranța publică trebuie să contribuie la organizația statului român, veghiând ca majestatea personalității etice române să fie cunoscută, recunoscută și respectată de toți cetățenii statului român. Statul român de azi este făurit prin conștiința de sine națională, care deșteptându-se la demnitatea sa în întreg neamul românesc, stăruie a-și dezvolta toate energiile sale nobile pentru ca să se conserveze în întrecerea mare a popoarelor. Această conștiință națională este construită în temeliile dreptății, a dorului de civilizațiune și cultură și a însușirilor bune ale neamului românesc. Pretindem deci dela siguranța publică, ca să apere conștiința de sine națională, să facă a fi respectată, să contribuie astfel la înălțarea demnității naționale a statului român. Siguranța publică fiind în contact continuu cu frământările vieții zilnice, trebuie să exerciteze o funcțiune ordonatoare, împiedicând orice agresiune criminală, ce ar aduce jignire sentimentului just al personalității etice a națiunii române. Siguranța publică îndatorată la ținerea ordinii, nu poate fi un mecanism, din care lipsește concepția ideii naționale, idea centrală a întregului progres politic al tuturor popoarelor. Toate ideile, afecțiunile și acțiunile siguranței publice trebuie să-și asimileze principiul fundamental politic: idealul național.

Istoria popoarelor ni-e este martoră, că numai acele state sunt fericite, cari sunt constituite pe temeiul ideii naționale, cari poartă în sine și armonie, și solidaritate, și coeziune și garantează o ordine socială, spirituală, morală și economică cât mai înaltă. Siguranța publică este acel organ al societății, în care trebuie să palpate neîntrerupt românismul nefalsificat, prin care neamul românesc să poată dovedi, că este un popor demn de a avea un stat liber național, unitar, triumfător prin calitățile sale de umanitate și de iubire de o viață ordonată, civilizată și cultă. Prin aceste însușiri neamul românesc va înfrăți cu aspirațiunile sale nobile toate celelalte elemente conlocuitoare. Neamul românesc trebuie să fie deci credincios acestor frumoase însușiri omenești, iar siguranța publică trebuie se muncească în acest sens în organizmul mare cetățenesc.

DR. CASSIU MANIU,
Prof. univ. Cluj.

RESPECTUL PROPRIETĂȚII

Proprietatea este condițiunea materială a existenței omului. De aci însemnătatea ei deosebită pentru organizația vieții de Stat. Se discută care formă de proprietate să fie mai potrivită pentru satisfacerea necesităților economice ale omului. Afară de republica sovietică rusească toate celelalte state au adoptat sistemul proprietății individuale.

În „Declarația dreptului omului și a cetățeanului” primul act al revoluțiunii franceze, proprietatea este proclamată de un „drept natural și imprescriptibil al omului”. În alt loc este declarată de un drept „sacru și inviolabil” neputându-se restrânge de nimeni, decât în cazul „când necesitatea publică, legalmente constatată, o cere în mod evident și sub condițiunea unei juste și prealabile indemnizări”. Aceste principii au fost preluate și trecute în toate constituțiunile făurite după revoluțiunea franceză.

Legislația de azi a diferitelor țări cunoaște multe cazuri legale, când se poate trece peste principiul inviolabilității proprietății. Procedura normală, care se urmează se chiamă expropriere și este în atribuția unor organe anume instituite.

Una din în datoriile principale ce se impun poliției în raport cu proprietatea este, ca s'o apere. O apără în primul rând prin observarea strictă a tuturor dispozițiunilor legale și mai ales celor preventive. În privința acestora din urmă nici unui alt organ nu-i revine o atât de mare răspundere, ca și poliției.

Nu este nici o acțiune omenească în raport cu proprietatea, care se nu dea prilej unei intervențiuni polițienești întru-cât nu se întâmplă în cadrele strictei legalități.

Zidirele de orice categorie, curățenia ogradelor, folosirea realităților, apoi așa zicând întreaga viață industrială este supusă unui control polițienesc neconținut. Codurile de contravențiuni cuprind o serie întreagă de cazuri și pedepse polițienești în contra acelor, cari nu se conformează dispozițiunilor, cari privesc siguranța de avere și de persoane.

În caz de boală contagioasă se poate izola o casă întreagă față de orice circulație. Iată restrângerea proprietății.

Ociectele produse de industria aprovizională pot fi sechestrare și chiar nimicite din motive de sănătate publică ceace asemenea atinge proprietatea asupra averii mobiliare.

Poliția este în drept a restrânge în mod simțitor proprietatea omului în caz de potop sau de incendiu spre a asigura averea celor neatînși de aceste elemente desfrânate ale naturii ne-mai amintind de celelalte intervențiuni nenumărate cari se pot face pe toate terenurile activității economice ale omului pentru asigurarea ordinii.

Deoarece omul este foarte sensibil față de orice intervenție oficială în ce privește acțiunea sa economică tocmai din motivul importanței ce o are aceasta pentru existența sa materială, poliția este pusă încontinuu la grele încercări. Cele mai multe conflicte în exercitarea funcțiunii polițienești se nasc chiar în urma intervențiunilor acestora.

Proprietatea proclamată de sacră și inviolabilă este supusă la fel și fel de restricțiuni, care toate se pot foarte bine motiva prin superioritatea intereselor cari le dictează. Avem lipsă de o poliție bine pregătită și conștiincioasă ca principiul inviolabilității proprietății să se valideze în marginile legilor fără ca să se simfească intervenția polițienească.

Ași dori ca poliția română să se distingă prin respectul principiului inviolabilității proprietății, intervenind când cere necesitatea în modul cel mai puțin simțitor pentru păstrarea ordinii bazată pe siguranța de viață și avere.

DR. ROMUL BOILA,
Prof. univ. Cluj.

Propaganda cu graiul viu și prin publicistică a fost întotdeauna întrebuițată, recunoscută ca o necesară măsură de consolidare a statelor.

În anii întâiu ai reintregirii neamului o aveam și noi, cu ramificații chiar prin străinătate, dar, în vremea din urmă, pare a se fi desființat cu totul, în vreme ce statele învecinate, atât de dușmane nouă, par a susținea, în proporții din ce în ce mai mari și mai rodnice.

Mai nainte vreme contactul dintre intelectuali și săteni era foarte viu și unitatea de gândire era complet pregătită în clipa cea mare și sfântă a Unirii.

Azi n'am mai putea afirma acest lucru. Lumea dela orașe își vede, pripită, de afaceri, iar sătenii trăesc izolați și neorientați, în satele părăsite de intelectuali, în parte chiar de preoți și învățători.

Evident, că această ruptură sufletească nu a scăpat ochiului vigilent al atâtor dușmani din lăuntru și din afară. În locul celor câteva gazete redactate pentru popor, s'au strecurat la sate atâtea scrieri *pocăite*, cari subminează din temelii viața bisericeii și autoritatea, atât de mare odată, a clerului. Pocăitismul, coborând dela amvon pe preoți, i-a înlocuit cu „apostoli” fără cultură, cari zeflemizează autoritatea statului, a armatei, propovăduind doctrina internațională a fraternizării cu toată lumea, căci „pământul l-a lăsat Dumnezeu pentru toată lumea, iar *patria* nu e decât o vorbă goală” . . .

De-aci până la ruptura deplină nu e decât un pas. Agenții comuniști, cari mișună pretutindeni se asvârli cu grabă asupra acestei ocazii, ce li se oferă de-a gata.

Munca de subminare decurge înainte, deschizând tot mai mult prăpastia, ce desparte lumea dela sate, de conducătorii ei firești, de ieri.

Dușmanii interni sunt mult mai număroși de cum ne-am putea închipui, și multă vreme va trebui să se mai scurgă, până-ce să se impace, măcar de nevoie, cu ideea, că trăesc în Țara Românească, și că închegarea neamului românesc, într'un stat unitar și puternic e fapt implinit.

Despre dușmanii externi, credem că atitudinea lor e mult mai precisă. Ungaria nu se va împăca cu realitatea *niciodată*. Atacul dela Tatar-Bunar avea ecou la Budapesta, înainte de a fi fost săvârșit; comploturile comuniste se țin lanț; dela Odesa până la Viena se întinde rețeaua tuturor comploturilor. Nu se mai face nici o taină din *ura*, cu care suntem priviți dincolo de graniță; ziarele ungurești strecoară, printre rânduri, insulte mărunte, în nădejdea că va veni și vremea celor mai grosolane . . . Ce se mai spunem despre ziarele din Budapesta? Cine controlează ziarele cari nu pot să intre la noi? Observați cum apare zilnic în ziarele ungurești și românești din Ardeal, ba chiar și în cele din București, informația care începe cu: „Cetim în *Az Est*, cetim în *Pesti Hirlop*, cetim în *Magyarság* . . .”

Nu se întrebă nimeni, cum au ajuns aceste ziare iredente în mâna redactorilor? Cine le-a dat drumul la graniță? Sau este adevărat, că aceste ziare se citesc în tren, în văzul tuturor fără ca cineva să se sinchisească? Este adevărat, ca un *ungur* este încredințat cu controlul ziarelor ce vin din Ungaria?

Să ne aducem aminte, că pe vremea stăpânirii maghiare, dacă ar fi îndrăsnit vr'un ziar al nostru să scrie: „Cetim în *Universul*, s'ar fi expus unei perchezitii grozave, dacă nu chiar unui proces de presă.”

Propaganda e mai necesară ca oricând, în urma atâtor tentative de ponegrire și mistificare a opiniei publice.

E necesară pentru contactul nostru cu lumea dela sate și pentru reglementarea presei ostile nouă, care a aflat posibilitatea să desfidă lumea, prin calomnii și exagerări ridicole și infame.

AL. CIURA.

Iată o constatare pe care nu o facem noi cei dintâi. În România de după războiu se citește foarte puțin.

S'a crezut câțva timp că singura cauză a crizei de lectură este scumpetea cărților și a celorlalte publicațiuni periodice literare sau de specialitate. Adevărul este însă, că această scumpete un justifică desinteresul, pe care majoritatea publicului știutor de carte îl arată față de tipărituri.

Fenomenul are de sigur și alte cauze, cari nu pot fi atribuite de cât dezordinelor sociale de după războiu, când preocupările de ordin pur material au devenit din *mijloc*, scop al existenței celor mai mulți.

Este totuși o literatură care se citește foarte mult, aceea a publicațiilor pornografice, cari fac o adevărată industrializare a imoralității publice. Astăzi apar mai multe reviste, așa zise, humoristice — în cari se cultivă pornografia — de cât cele literare sau de specialitate. Ele au cetitori destui, deși se vând cu prețuri tot atât de scumpe, găsind un sprijin efectiv printre numeroșii amatori de frivolități obscene, cari nu au nici măcar avantajul de fi de spirit. Căci fără îndoială că adăveratul humor nu poate fi confundat cu pornografia banală a celor mai multe dintre publicațiunile noastre humoristice.

În schimb revistele de specialitate trec prin aceiași criză de cetitori, și cele cari apar sunt silite să lupte cu enorme greutate materiale, tocmai din pricina sprijinului insuficient, pe care îl au din partea cetitorilor cu interese identice.

Aici, de sigur, răul este cu mult mai mare, ținând seamă că publicațiile de specialitate au rolul de îndrumător și educător profesional, complectând în bună parte lipsa de pregătire, mai ales pentru acele categorii de profesioniști, cari nu au școli speciale. Printre acestea este și profesiunea polițistului. În țara noastră nu există școli cari să formeze polițiști de carieră și personalul polițienesc se recrutează ca și în administrație sau în finanțe cu satisfacerea unor condițiuni de ordin general (cum ar fi de pildă restricțiunea în cece privește studiile). Pentru această categorie de funcționari revistele cu caracter strict profesional au un rost în strânsă legătură cu însăși exercitarea profesiunii.

Revistă noastră a înțeles această indispensabilă necesitate, și a căutat dela început să facă din coloanele ei o tribună de educație profesională. S'a lovit însă, din capul locului de lipsa de interes a multora dintre cei cărora li se adresează. Cauza acestui desinteres poate fi și actuala organizație a serviciului polițienesc, care nu dă nici o garanție de stabilitate funcționarilor lui, după cum poate fi și pro asta salarizare a acestora care nu le permite susținerea, cu un preț destul de modest, a unei reviste atât de necesare carierei de polițist.

Revistă noastră a făcut cele mai mari sacrificii, spre a apărea în condițiuni tehnice ireprosabile, punând la dispoziția cetitorilor un material folositor. Ea, însă, nu se bucură de întreg sprijinul acelora cari au puțința și necesitatea de a o folosi, precum și a acelora cari o pot aprecia sub aspectul de îndrumător profesional.

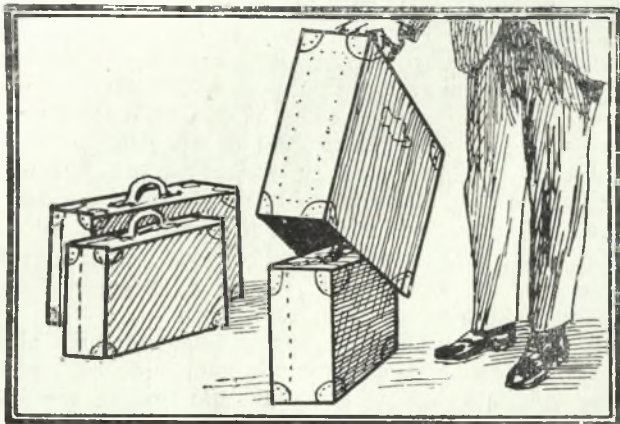
De aceea credem că ministerul de interne, care are tot interesul a da o cât mai bună pregătire personalului polițienesc din țară, apreciind pe de o parte rolul unei astfel de reviste de specialitate, iar pe de alta greutatea enormă cu care avem de luptat, are datoria să acorde un larg sprijin material revistei noastre, complectând printr'un ajutor efectiv mijloacele insuficiente ale cetitorilor. Sunt multe publicațiile și revistele cari se bucură de soliciținea oficialității. Printre ele și în primul rând revista noastră ar avea dreptul să beneficeze de acest ajutor oficial. Sperăm, deci, că Ministerul de Interne va înțelege această mare necesitate și nu va întârzia a ne da tot sprijinul, contribuind astfel la ridicarea nivelului intelectual-profesional al polițistului.

DR. VICTOR POPP.

HOȚII DE GEAMANTANE

Din cele mai îndepărtate timpuri criminalii au simțit nevoia de a se asocia, pentru a-și asigura reușita operațiunilor în stil mare. Asociațiile, la rândul lor sunt apoi organizate pe diferite specialități: furt, escrocherie, falsificare de bancnote și cecuri, spargerea de casse de bani, pungășie de buzunare și de trenuri, etc. și au forma societăților comerciale în participație cu sedii sociale, cu directori, contabili, cassieri și asociați, cari aduc fiecare un aport de muncă, socotit drept capital societar. Pentru

a lăsat pe jos pentru câteva momente un geamantan, pentru a-și lua bilet. Ei iau atunci geamantanul cu un gest atât de natural, încât martorii ocupați cu propriile lor interese nu bănuiesc nimic. Si iată cum:

Prima operațiune: Geamantul fără fund se așază peste un geamantan veritabil.

a se înarma împotriva legilor și pentru a le eluda cu mai multă abilitate nu le lipsesc nici jurisconsultii, plătiți bine și adeseori cointeresați la beneficiul general al bandei.

Și deși breslele de răufăcători diferă dela popor la popor și dela rasă la rasă, prin isprăvile și istețimea lor toate au pus în uimire lumea și au dat mult de furcă polițiilor, cari au rămas cu mult în urma lor în aflarea mijloacelor de urmărire.

Nu de mult poliția engleză a avertizat polițiile celorlalte state, că o bandă internațională de hoți de geamantane numită „bag stealers“ operează în toate gările mari din Europa și America cu un succes extraordinar datorit modului modern de operație cu care i-și execută acești răufăcători rentabila lor meserie și care azi a devenit unul

Fiecare hoț are un geamantan, care nu dă nimic de bănuț, și despre care nu s'ar putea spune nimic, dacă geamantanul... ar avea fund. Geamantanul însă nu are fund.

El poate prin urmare să acopere ca un capac orice alt geamantan de un volum mai redus. Aceasta este prima operație.

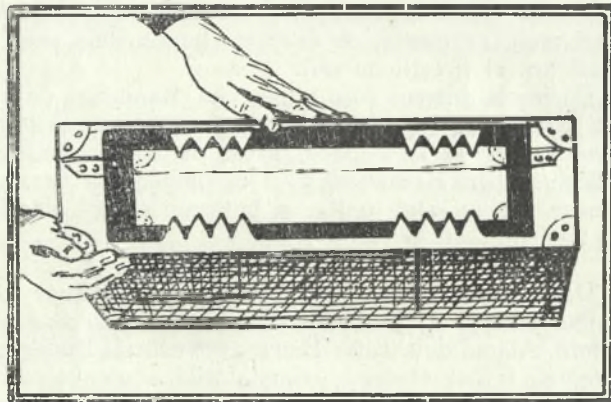
A doua constă în a apăsa în mod natural un buton de alamă, care se găsește lângă mânerul geamantanului fals, când hoțul îl apucă de mâner.

Această ușoară presiune are ca rezultat să dea drumul unui resort, care asvârle înainte în planul fundului geamantanului, ce lipsește patru mici plăci dințate.

Restul se ghicește! Hoțul nu are decât să ridice geamantul fals de mânerul cărui nu i-a dat drumul, pentru a lua pe cel veritabil și să plece liniștit ca un voiajor inofensiv, cărui după aparență îi seamănă.

Această bandă internațională e de origină engleză cu sedii sociale în Londra, Cairo și Constantinopol.

Dintre cei patru membri închiși în Anglia, doi erau englezi, al treilea american iar al patrulea german.

A treia operațiune: Butonul dă drumul unui resort cu 4 plăci dințate, cari prind veritabil geamantan.

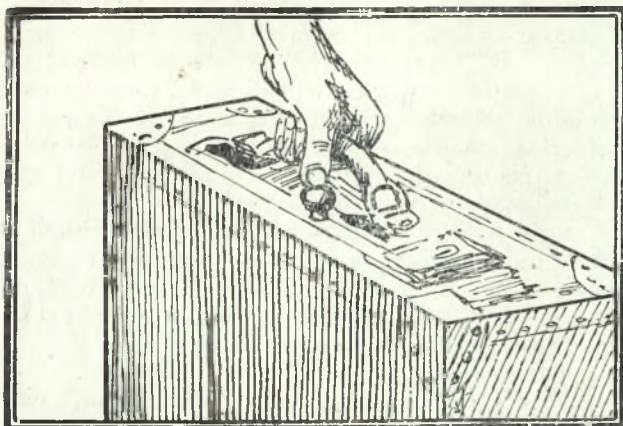
Se înțelege acum dela sine, că dacă aceste geamantane false sunt fabricate „în serie“ ce privește mecanismul, — culoare pielei diferă însă considerabil, pentru a scăpa, „semnalmentelor“; iar butonul care dă drumul „dinților“ poate fi luat drept un simplu ornament.

La noi hoții de geamantane n'au ajuns încă la această perfecțiune „științifică“. Cu toate acestea se fură în gări și în trenuri tot așa de intens ca și în marile centre europene.

Dacă în streinătate hoții de geamantane au ajuns se investească în întreprindere un capital necesar geamantanului fals, este că acolo nu mai puteau opera altfel. La noi de acest lucru nu e nevoie. Neglijența proverbială a publicului nostru călător îi scutește de investițiuni de capital. „Meseria“ se face mai lesne. Hoții n'au decât să întindă mâna și să ia „imediat“ ce sonstată, că nu e nici un polițist prin apropiere, pentru că de „client“ e sigur. El niciodată nu observă hoțul. Stă de vorbă cu el, schimbă grațiozități i-l servește cu țigarete și i-l însărcinează cu supravegherea bagajelor sale la cea dintâi stație, unde îi vine poftă să bea o bere.

Cu o asemenea mentalitate oricâtă osteneală și-ar da poliția, hoția în gări și în trenuri nu se poate stârpi. Fără concursul atent al fiecăruia nu se poate face nimic, iar hoțiile se vor înmulți neconștient și fără sistemul „științific“, pe care i-l expunem mai sus.

GEORGIU CHENDI.

Operațiunea doua: Se dă drumul butonului de alamă, care se pare o podoabă inofensivă.

dintre cele mai periculoase metode, grație progresului tehnic și ingeniozității minții omenești.

Nu trece zi fără să se comită prin gări furturi de geamantane chiar sub ochii proprietarilor.

Membrii asociației posedă o armă ingenioasă admirabil adoptată la această „specialitate“, criminală și care n'a fost descoperită, decât în cursul anilor trecuți de poliția engleză, care a comunicat în fotografii și modul lor de operație.

Elegant îmbrăcați acești hoți observă de departe casele de bilete în timpul plecării trenurilor, când voiajorul

DAITORIA POLIȚIEI NOASTRE

Domnilor confrăți, Imi cereți să vă trimit pentru „Poliția“ un articol. Vi-l trimi în forma acestei scrisori salutând intrarea Revistei D-voastră în **Asociația Presei Periodice**, intrare admisă în ultima ședință a Comitetului nostru.

Totodată vă felicit pentru interesul și folosul ce această publicațiune prezintă, pentru modul cum ea este condusă ca cuprins și formă, și vă mulțumesc pentru onoarea ce-mi faceți de-a-mi solicita colaborarea.

Poliția, fiind auxiliara justiției în societatea modernă este instituțiunea cea mai necesară și aceea după care se poate măsura mai sigur gradul de civilizație al unei țări.

Străinul ce vine la noi este întâmpinat încă dela frontiere de funcționarul polițienesc. Acesta este în acel moment chiar reprezentantul țării față de oaspetele ce ne-a venit.

Știe acel funcționar să-și îndeplinească datoria sa în mod demn, binevoitor și satisfăcător? Dacă da, el a contribuit a câștiga pe acel străin țării noastre și câștigul acesta își are importanța sa; căci și acel străin, are față de noi caracterul de reprezentant al țării sale. La înapoierea lui acasă el va spune compatrioților săi impresiile sale, laudând poliția noastră, sau implicându-ne și țara în critica și blamul ce i-ar aduce.

Impresia primită de un călător la intrarea lui într'o țară greu se șterge. Bună, sau rea, ea rămâne și înrăurește asupra impresiei generale ce el va duce în țara lui despre noi.

Ca pildă, voi istorisi aci două întâmplări din 1914, a căror neștearsă amintire am păstrat-o noi toți, o grupă de vre-o 25 de excursioniști, cari plecați dela Buzău, ne propusesem să ajungem la Turnu-Severin călătorind pe munți.

Coborând dela Nehoi spre Brașov, am dat la graniță de vamașii Unguri. Impresia a fost rea. Să vedeți de ce.

Eram numai doi oameni în vârstă matură, părinți însoțind pe copiii noștri proprii și pe prietenii acestora.

Toți purtam la spinare sacul clasic al excursioniștilor. Ce puteau conține sacii noștri? Rufe și ceva provizii, — nu? Ei bine vameșii locali, în văditul scop de a ne săcăi, ne-au pus pe toți să ne golim sacii complect, desfăcând până la cele mai mici pachețele din merindele noastre. Și cum! Și în ce mod!

Ei își făceau — ce e drept — datoria de vameși, dar și-o făceau evident cu patimă. Erau unguri față de noi români.

Ostilitatea lor ne dispunea și pe noi la ostilitate. N'ar fi fost din parte-le o patriotică datorie să ne dea o impresie bună în loc de impresia rea ce ei ne-au lăsat? Sigur că da. Era mijloc să-și facă datoria în mod inteligent și totuși îndatorător. Noi am păstrat și azi amintirea rea deatunci, căci funcționarul ori pe ce treaptă ierarhică s'ar afla, își reprezintă țara lui față de străin și în această calitate el trebuie să câștige țării sale simpatii, iar nu să indispuie pe străini și să lase rele impresii în sufletul acestora.

Al doilea caz:

Ajunși la Brașov, am vrut să vizităm a doua zi împrejurimile plecând cu tramvaiul cu abur dela promenadă.

În vagonul în care ne suirăm erau așezați vre-o câțiva țigani și o țigancă. Conducătorul, vrând să ne fie îndatorător, a dispus țiganilor să treacă din acel vagon într'altul, ca să rămânem noi între noi.

Țigancă, mai îndrăzneată, s'a opus, obiectând conducătorului că ei ocupaseră vagonul înaintea noastră și că, plătindu-și locurile, aveau dreptul să stea unde erau așezați. Atunci conducătorul se răsti la ei și țiganii, supunându-se, eșiră din vagon. Țigancă însă tot dârză, ieșind protesta contra volniciei conducătorului zicându-i:

„O să te bag eu în lege!“

Am reținut această expresie auzită atunci pentru prima oară.

Pe peron era un polițist. Țigancă se duse la el și îi povesti pe unguște cazul ce li se întâmplase.

Polițistul, într'o atitudine magistrală ascultă plângerea țiganilor, chemă pe conducător și cu aceeași răbdare îl ascultă și pe el. Rezultatul fu că polițistul, dând dreptate celor ce o aveau, reinstală țiganii la locurile lor.

Țigancă avusese dreptate să se încreadă în nepărtinirea polițistului; acesta îi realiză amenințarea ei de a băga pe conducător „în lege“.

Iar noi, spectatorii acestui proces, am admirat actul de dreptate al polițistului și modul demn cum acesta îl săvârșise. Fără injurături, fără violență, polițistul își făcuse datoria.

Noi toți furăm impresionați adânc și comentaram de-alungul drumului cum țigancă sigură de nepărtinirea omului care reprezintă autoritatea, obținuse contra conducătorului și, — oarecum chiar contra noastră, — dreptatea ce o avea.

Au trecut 10 ani de atunci și vor mai trece încă — poate — și eu nu voi uita acest incident de călătorie cu desăvârșire în onoarea poliției Ardelene.

Să sperăm că agenții noștri de poliție din Ardeal au păstrat și azi aceleași tradițiuni de dreaptă judecată și de bună ținută dovedite în cazul ce relatez.

Cert însă pentru noi era că, dacă întâmplarea aceasta s'ar fi produs la noi, polițistul regățean, între grupa de 25 călători din „lumea bună“ cu conducătorul vagonului de o parte, și țigancă cu țiganii ei de altă parte, nici n'ar fi stat s'asculte pe țigancă. Cu o injurătură, două, eventual chiar cu o energică imbrânceală, el ar fi „făcut regulă“!...

Egalitatea înaintea legii, — scrisă la carte greu pătrunde în moravuri.

Și totuși, la baza civilizației moderne, stă călăuzitoare tuturor cetățenilor în faptele lor, dar mai ales funcționarilor Statului formula strict impusă:

Libertate-Egalitate-Dreptate și Fraternitate!

Cu blândețe și în modul cel mai politic, polițistul de orice grad trebuie, să aibă veșnic în vedere că libertatea e regula, iar restrângerea libertății expres bazată pe-o lege, este excepțiunea.

Că el e dator să știe și să înțeleagă perfect legea și să puie în aplicarea ei tot tactul menit pentru a-i modera asprimea.

Că față de cel de jos ca și de cel de sus, el, — reprezentantul legii, — trebuie să fie la fel de drept politic și demn; căci înaintea legii, toți suntem egali.

Că prima necesitate într'un stat este *Dreptatea*, dreptatea datorită oriși-cui, și aplicată cu acele sentimente creștinești cari ne consideră pe toți oamenii frați în fata Domnului căci toți, — buni și răi, — suntem făpturile sale.

Mă opresc aci.

Pentru prima dată nu vreau să fiu cititorului așteptător iar revistei supărător lunându-i un spațiu prea mare din coloanele sale.

C. G. COSTA-FORU.

O psihoză socială: HOMOSEXUALITATEA

Grotesc aspect înfățișează muralitatea lumii „culturale” a statelor *civilizate*, în cele câte-va de pe urmă decenii, mai cu seamă din ajunul războiului mondial.

Dintre toate excesele și aberațiile inerente unei decadente, caracteristice sfârșitului veacului trecut și începutului celui prezent, în societatea îmbătrânită și roasă ca și trunchiul unui stejar bătrân, nu există alte simptome de boală socială mai ciudată, mai absurdă, mai înjositoare pentru „*homo sapiens*” de cât acele ale psihoziei perversiunilor sexuale.

Vaetul de durere de care ne vorbea un cunoscător al „boalei veacului” Max Nordau, în ale sale atât de adevărate „*Minciuni Convenționale*”, vaet care ar răsuna din patul de sbucium al vastului spital în care zace Europa prinsă în chingile de fier ale suferinței, se aseamănă mai degrabă cu un sinistru răs isteric, hohotind dintr'un ospiciu de degenerați, de perversi și de nebuni.

Hotărât, zeul timpului este Moloch-ul perversității. El este a-tot-stăpânitorul sufletelor. Ca și din craterul unui vulcan în plină activitate, el își varsă torentul de lavă murdară care se întinde, cuprinde și înăbușe ori ce urmă de moralitate.

Rușinea și înfrânarea simțurilor? Superstiții amortite ale trecutului îndepărtat. Oamenii normali, încep să se demodeze, sunt un fel de strigoii ai altor vremuri.

Nu se potolise încă de-a binelea în Anglia, rușinosul scandal iscât la apariția „*Poemelor și Baladelor*”, cu străvezii „convingeri”, ale homosexualului poet Svinburne, amorurilor homosexuale ale lordului Byron păreau odată cu moartea lui date uitării, când iată că un vârtej de furtună scoate tumultuos la iveală procesul de tristă celebritate *Wilde-Taylor-Douglas*, cu puternice repercusiuni cari se transmit ca niște unde de-alungul anilor și se resimt încă și în ziua de azi.

Și în timp ce Franța, totdeauna copleșită de acea literatură erotică cu deochiate preocupări de tot ce-i perversitate sexuală, de la ciclul celor 11 volume „*Voluptoasele*” lui Laroque până la „*Domnul Venus*” ori „*Damna Adonis*” a spiritualei Rachilde, n'are răgazul să uite măcar traği-comedia homosexuală a atentatului din gelozie a lui Verlaine împotriva belgianului Jean Rimbaud, poetul și pribeagul excentric, dincolo de Rin, în Germania, problema este și mai complicată. Aici, o seamă de oameni cum se cade și de mâna întâia: savanți, medici, judecători, prelați, scriitori și artiști, se constituie într'un comitet „științifico-umanitar” și înaintează corpurilor legiuitoare un memoriu cu *cinci mii* de iscălituri, între cari spicium numele unui prof. Basedow, prof. Crede, prof. Iadasohn, prof. Neisser, V. Liebig, Max Nordau (medici), Gerhart Hauptman, V. Lilienkron, Adolf Wildbrandt (poet) Max Lieberman (pictor) Felix Weingartner (musician) ș. a. prin care cer, nici mai mult nici mai puțin, de cât desființarea faimosului articol 175¹⁾ din codul penal german.

Cum că existența unor severe măsuri penale vorbește de necesitatea lor, se înțelege dela sine. Dar nevoia de a stăvili homosexualitatea s'a izbit de proporțiile dezastruoase cari le luase răul. Scandalurile urâte nu se mai isprăveau. Celebrele cazuri din elita prusacă: *Hohenau. Krupp, V. Schluk*, începuseră să compromită cercurile cele mai înalte ale societății.

Protestarea nu e dar împotriva faptului că se pedepsesc legiunile de homosexuali, ci mai ales împotriva ravagiilor cari le face în toate rândurile cetățenilor, această lege riguros aplicată.

Și pe când oficialitatea luptă din răspuțeri pentru a tăinui „rușinea”, tam-nisam izbucnește inexorabil scârbosul proces Eulenburg-Moltke, în urma răsunătoarelor destăinuirii ale publicistului german Maximilian Harden...

¹⁾ Ticăloșiile împotriva naturii, cari se comit ori între persoane de sex masculin ori între oameni și animale, se pedepsesc cu inchiisoare și cu *perderea drepturilor cetățenești*.

Priviți o clipă tabloul edificator al acelor vremuri. Pe de-o parte Francezii rîd în pumni de faimosul „*Vice allemand*”. Oscar Metenier îl descrie cu deamănuntul în a sa lucrare „*Vertus et Vices allemandes*”.

Ei înfățișează Berlinul ca orașul monopolizator al balurilor de homosexuali și — crede el — că la Paris n'ar fi cu puțință asemenea *débauche-uri*. Germanii pe de altă parte, nu conțenesc cu aluziile la nu mai puțin faimoasa „*Liebe französischer Art*” și își bat joc, natural, de Paris.

Și pe când acești vecini se divulgă reciproc în fața lumii, dincolo de canal, Englezii, practici, luptă zoriți să tragă vîlul „conspirațiunii tăcerii” — „conspirațiunii of silence” peste plaga *buggery-ilor*, odraslele pretențioasei lor aristocrații înglodată în același ape mocirloase ale homosexualității.

S'a dovedit, însă, că antagonismul secular de rasă și de interese, cu vechile raporturi istorice de dușmănie dintre aceste popoare a găsit un interesant teren de împăciuire... homosexualitatea.

Dar psihoza n'a rămas îngrădită în hotarele vechiului continent. Aproape în acelaș timp, departe peste ocean, presa Statelor-Unite ale Americii, răsună cu indignare împotriva poetului de talent Walt Whitman, unul dintre cele mai remarcabile spirite ale veacului, prins în flagrant delict cu... flăcăul irlandez Peter Doyle!

Toate aceste izbucniri răzlețe sunt fapte cunoscute, date zgomotos în vileag pe vremea lor.

Pornirea bolnavă a societății nu se curmă aici.

Indărățul acestor personaje de avant-scenă și între culise, desfrăul este și mai grozav. Se petrec orgii și nerușinări cari nici nu se pot descrie.

În orașele mari, cu ciudate amestecături de tot soiul de excentrici, mișună cu miile de duzini: homosexuali de toate nuanțele: pasiviști, gerento-fili etc., apoi perversi: masochiști, sadiști, fetișiști, bestiali, noso- și necro-fili, coprofagi, etc. etc., și alături de exemplarele acestea „stereotype” încadrate în capitolele respective din psihiatrie, tot felul de oameni stricați, cu gusturi pervertite, cu metehne ciudate, bizari cari n'au fost poate încă înregistrate în clasificări bine delimitate. Statisticile „aproximative” ale homosexualilor numai, din aceste centre, dau cifre *fantastice*; ele vorbesc de zeci și sute de mii de inși!

Toți aceștia sunt constituiți în adevărate „comunități”. Își au instituții, cluburi, cabarete, cafenele de „rendez-vous”.

Se găsesc bunioară, în anume străzi, localuri *speciale* în cari se organizează baluri, dineuri, *soupé-uri*, *jours-fixe*, *five-o-clokk-uri*, *exclusive* pentru homosexuali.

De altminterea este știut că, în centrele mari există case, cu instalațiuni deosebite, la dispoziția altor perversi ai gustului: pentru etero-mani, cocaino-mani, hașiști și tot felul de bolnavi *ejusdem farinae*.

Doctorul Magnus Hirschfeld în a sa admirabilă și bine documentată lucrare „*Cel de al treilea sex al Berlinului*”, ne relatează pe larg o asemenea societate serală. Deși alcătuită numai din prinți, conți și baroni toți homosexuali „blazonați” (?) nu prea era organizată în conformitate cu... protocolul. Oameni normali, hetero-sexualii indiferent de rangul lor social, erau, ce e drept, cu desăvârșire excluși. Gărzi severe postate la intrare, împedica accesul acestor. Dar erau, din când în când, primiți și „vulgari” burgheji cari se prezentau însă „convenabil”. Sunt aceste pe semne începuturi de democratizare!...

Și Parisul a adăpostit întotdeauna asemenea societăți de pederastați. Când amurgul serii se lasă pe malurile Senei, în aleele lăturalnice ale Câmpiilor Elizee, roesc continuu cete de tot felul de perversi sexuali. Sunt așa zișii în argot-ul parizian: cavaleri „*du Clair de lune*”.

Imbrăcați în costume ce aduc cu îmbrăcămintea femeiască, de culori bătătoare la ochi, cu o croială care strânge mijlocul — pentru a scoate la iveală rotunjimea sânilor și a fesselor, sclivișiți și parfumați cu fel de fel de mirosuri ațâțătoare, ei caută în taina nopții dragoste homo-sexuală și... o găsesc. Ei se disting între dânsii dintr'o ochire.

Câte odată însă sunt așa de bine deghizați ca femei, încât sunt *ocoliți* de „amatori” luați fiind drept adevărate femei!

Un loc de întâlnire de preferință al homo-sexualilor parizieni sunt localurile de baie. Băi speciale pentru homo-sexuali erau, pe vremuri, de toate categoriile. P. Nacke pomenește de niște băi de elită, destinate acestor perverși, așezate în plin centru al Parisului, unele aproape de Piața Republicei, altele pe marele Bulevard.

Nu vom stăruii mult asupra faimoaselor bordeluri de bărbați în cari se practică *quasi*-oficial prostituția masculină. Sunt instituții așezate în mijlocul Parisului devenite aproape „istorice”, datând încă dela începutul veacului trecut. Aci „marfa” este recrutată în deobște printre băeții săraci și leneși. Ei se plătesc bine și li se dă instrucție firește, pentru exercitarea artei. Sunt învățați să se fardeze, fac exerciții corporale pentru a dezvolta anumite regiuni anatomice, sunt inițiați în anumite mișcări de grație, înfârșit fac totul ca să fie pe placul selectei clientele. De sigur că nunțile se fac cel mai adesea în societate, după sistemul anticii celebrități a strămoșului Nerone care, prefera să se însoare în public cu eunuci tineri și grași.

Ne-ar fi ușor să mărim tabloul bachanalic din care nici o trăsătură nu este născocită și nici exagerată. Fie-ce amănunt este scos din lucrări competente, serioase și documentate.

Dar materialul este prea vast și riscăm să ne pierdem într'un labirint de fapte fără sfârșit cari îngrozesc până și imaginația cea mai îndrăzneată. Sper că-i destul.

Și nouă soarta ne-a hărăzit homo-sexualii noștri.

Era fatal ca valurile de mocirlă cari se aruncau tot mai mari și mai cotropitoare să ne împroașce și pe noi avizi împrumutători de „civilizație”. Este drept precum vom vedea, că și terenul a fost prielnic.

Am mai spus-o: în saltul nostru cam pripit de la starea înapoiată în care ne găseam nu mai departe de cât acum câteva zeci de ani, la formele rafinate ale unei civilizațiuni în declin, era firesc ca săritura bruscă să antreneze în organismul nostru social și câteva scrânteli grave. Mulțimea de trântori, bogătașii cu nervii discordați, depravați cari mănâncă timpul, au fost pururea un mediu prielnic în care viciul a putut găsi elemente pregătite pentru a forma contigente de „prieteni personali” și „tovarăși de idei”.

Această apucătură de a imita viciul este un fapt de altmintrelea demonstrat științificește, mai de multă vreme.

Prof. Tarnowski de la Petrograd, care a cercetat de aproape această chestiune, a arătat că simpla plăcere de a imita, curiozitatea aceea bolnavă care se observă la căutătorii de plăceri fără cumpăt și fără scrupul, împinge indivizii cu caractere slabe să practice tot felul de acte ne naturale. Cu vremea ei obișnuiesc până ntr'atât cu acest „sport” — fără să fi avut vre-o înclinare propriu zis bolnavă, înăscută, ci din pur snobism, încât treptat-treptat perd instinctul sexual natural; iar instinctul împotriva naturii devine unica lor dorință și satisfacere. Și fiindcă discutăm chestiunea aceasta a imitării perversităților vom face o mică digresiune. Noi, până acum câțiva ani n'am cunoscut asemenea pilde. Vermina homo-sexualității nu este născută și crescută sub soarele nostru. Eroi dintre acestia emancipați de dragostea „banală a vulgului stupid”, cari astăzi, nici vorbă că abundă în Capitală și mai în toate orașele mari din țară, probabil că și în acele mai puțin mari, sunt „intruși” cari au împrumutat fie din spirit de imitație cu un lux oare care, fie din credință că un om într'adevăr mare trebuie să fie neapărat și pervers, obiceiurile urâte de aiurea.

Homosexualitatea, după cât știm, n'a avut așa dar niciodată rădăcini trainice la noi. Dacă în trecutul istoric al băștinașilor acestei țări, viața intimă a fost, poate, întinată de obiceiuri contra naturii, aceste întâmplări au fost prea sporadice și sub înrăurirea lepădăturilor din Fanar.

Adâncă evlavie ce umplea în trecut sufletul strămoșilor neamului românesc, este o cheazășie a moravurilor curate de care era insuflețit.

Și astăzi, de bună seamă, că homosexualitatea nu și-a antins încă punctul culminant la noi. Va deveni ea oare cu timpul, mai primejdioasă și câștiga-va în întindere și adâncime?

Cum ne găsim înaintea unei serioase boale sociale a unei psihoze de sugestiune și de contagiune, manifestare fundamentală a mentalității unor perturbațiuni intelectuale pe deoparte, favorizată de condițiunile economice pe de alta, observarea ei mai de aproape, se impune.

Astăzi, este drept, această psihoză socială zace latentă și-i tănuită. Se descoperă doară, în chip excepțional. Grație concursului unor întâmplări cu totul străine adesea, izbucnește din când în când câte o explozie de murdării morale, cine știe de cât timp ascunse. Crima din strada Zorilor, spre pildă, a descoperit autorităților noastre pe cei 25 tovarăși de idei, după cum în treacăt fie zis, procesul intentat de Oscar Wilde lordului Queensberry a luat în cele din urmă o întorsătură neașteptată, fatală, celui dintâi.

Ori cum, aceste „excepțiuni” sunt pentru noi indicațiuni ca să ne deschidem la timp ochii, ca nu cum-va într'o bună zi să ne pună într'adevăr pe gânduri.

DR. L. VAIAN.

10.000 Lei

Premiile revistei „Poliția”

Revista „Poliția” acordă cinci premii de câte 2000 lei pentru cele mai bune cinci articole, cari se vor scrie revistei până la 1 Iulie a. c. din domeniul următoarelor subiecte:

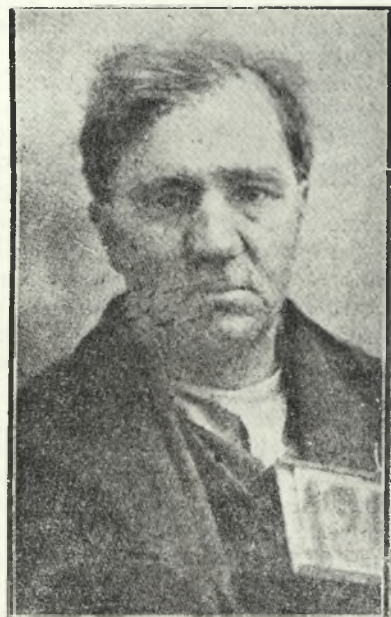
Dactiloscopie, Grafologie, Criptografie (Semnele secrete întrebuințate de infractori), Expertiza grafică (Rolul poliției în materie de expertiză grafică), Agenții acoperiți, Rolul poliției în mișcările sociale, Public și poliție, Poliția și presa, Pornografie, Comerțul cu carne vie, Prostituția la diferitele popoare (indeosebi din cele mai îndepărtate vremuri). Comunism. Plăgile sociale: Homosexualitatea, Pederastia, Sadismul și Pericolul stupefiantelor (cocaina, opium).

Estenziunea articolelor să nu treacă peste 2 pagini din revistă.

Premiile se vor decerne de o comisiune instituită din colaboratorii interni ai revistei.

Articolele se vor trimite până la data de mai sus în copertă dublă la adresa redacției: Cluj, Strada Băii No. 3.

„Revista Poliția”

Iancu Șvarț zis Pițală abil pungaș internațional de buzunare. Născut în București, la anul 1882, de meserie croitor. Pungaș internațional de buzunare; expulzat din Bulgaria, Ungaria și Austria. Semnalmente: statură mijlocie, părul castaniu, ochii căprui; semne particulare: cicatrice formă lineară în palma mânei stângi (provenită din tăietură cu cuțitul). A fost condamnat de Trib. de Cernăți, în anul 1912, la 4 ani închisoare grea, pentru furt, săvârșit în trenul de Lemberg, în complicitate cu Isac Rosenfeld, zis Costică Ionescu, zis și Idel. Cu ocazia instrucției făcută, ambii au declarat că sunt mari comercianți din România, amenințând pe reclamant cu deschiderea unui proces în calomnie. Informațiunile și copia cazierului lor, trimise de poliția Capitalei, au contribuit la agravarea condamnării, care, la noi în țară, având în vedere indulgența magistraților noștri, ar fi fost de maximum câteva luni.

Leibovici Leibu, zis Leon Leibovici, zis Ion Ciobanu, zis Ion Popescu, zis Țăranu, zis Costică Ionescu, zis și Ionel Botez. Vechi pungaș internațional de buzunare, elevul lui Niță Cornățeanu; a suferit un număr de 23 condamnări. Născut în București, la anul 1880; statura mijlocie față ovală; părul castaniu; nasul borcănat; mustățile rașe; început de chelie frontală: vorbește limbele română și evreiască. Condamnat 5 ani închisoare corecțională pentru furt; e evedat în timpul executării pedepsei. Se urmărește de Procuratura de Stat din Alba-Iulia, cu jurnalul No. 1964 Iunie 1920, pentru furt. De prefectura poliției Capitalei, cu jurnalul No. 56261 din 15 Septemvrie 1920, pentru furt. Idem, cu jurnalul No. 54074 din 12 Aprilie 1921, pentru evadare de sub escortă în gare Teius; de prefectura poliției Ploiești, cu jurnalul No. 59.821 din 8 Iunie 1921, pentru furt.

Alexandru Gavrilescu zis Sandu, fin pungaș internațional de buzunare. Elevul lui Ion Niță Cornățeanu. Născut în București, la anul 1899, din părinți de bună condițiune socială. După ce a terminat cu succes cursul a patru clase liceale, la vârsta de 18 ani — a intrat ca pist la tribunalul Ilfov, secția I c. c. În această calitate a săvârșit primul furt de buzunare, în localul berăriei „Carul cu bere”, pentru care fapt a fost condamnat de tribunalul Ilfov s. II prin sentința No. 107, din 6 Sept. 1917, la una lună închisoare corecțională. „Școala” pe care o face la Văcărești, în tovărășia pungașilor vechi și rafinați, îi pecetluiește pentru totdeauna soarta. Gavrilescu cade și a doua și a treia oară, când este condamnat la două, și apoi la zece luni închisoare. (Sentințele trib. Ilfov s. II c. c. No. 53, din 20 Iunie 1918 și No. 936, din 17 Iulie 1919.) În prezent, unind utilul cu frumosul, se află în vilegiatură . . . profesională la Aladollid, în Spania.

INFORMAȚIUNI

Ministerul de interne a dispus oprirea intrării în țară a revistei *Tolnai Világlapja* și a suplimentului acestei reviste *Pesti Spiritisták*, cari au fost admise până acum. (Ministerul de Război 3755/924.)

Min. de Int. Dir. Poliției și Sig. Generale a oprit introducerea și răspândirea în țară a ziarului unghuresc *Viața Sindicală* (Szakszervezeti Közlöny) care apare la Paris. (Dir. Pol. Sig. Gen. 72204/924.)

Min. Agriculturii și Domeniilor prin decizia Nr. 88858/924 a limitat vânatoarea cerbilor și cerboaicelor dela 1 August până la 1 Noembrie a fiecărui an.

Prin deciziunea Ministerul Ind. și Comerț Nr. 89153/924 terminul pentru preschimbare mărcilor de fabrică și a etichetelor de cari se servesc azi fabricanții din Ardeal și celelalte teritorii alipite a fost prelungit până la 1 April 1925.

Ministerul de Interne a oprit răspândirea în țară a volumului *Két forradalom*. (Nr. 73832 Dir. Pol. Sig. Gen.)

APEL! Rugăm cu inzistență pe domnii notari, cari nu au achitat nici până azi abonamentul revistei de pe anul trecut sa binevoiescă al achita în termen de 8 zile, pentru că din cauza acestei regretabile lipse de interes revista nu poate apărea în condițiunile, cari se impun unei reviste de specialitate. Rugăm totodată comunele, cari din ori-ce motive nu vor fii primit numerii anteriori ai revistei să ni reclame, fiindcă dispunem încă de câteva exemplare din revistă.

Dupăce ce am văzut revista noastră aruncată prin rafturile oficiilor postale — facem cunoscut pe această cale, că trimitem gratuit revista tuturor oficiilor postale rurale, cari ni-o cer, cu singura rugămintă ca exemplarele adresate notariatelor comunale să fie inmanuate destinatarilor, fiindcă dorim ca pe viitor revista să sosească regulat, încunjurând astfel posibilitatea reclamațiunilor inutile ce ni se fac, fiindcă revista se expediază cu cea mai mare corectitudine.

URMĂRIȚI

Parch. Trib. Cluj cu No. 159 cere urmărirea individului *Jipa Gheorghe* de ani 17, născut și domiciliat în Cluj, talia mică, fața lungăreață, părul blond, fiul lui *Vorga Mihai* și *Jipa Ecaterina*, țigani.

Prefectura Poliției Brașov, cu Nr. 883 din 29 Ianuarie 1925, cere urmărirea unei individe cu numele *Ana* de 40—45 ani, statura mijloce îmbrăcată prost, vorbește fără înțeles pe nas.

— cu No. 695, cere urmărirea a răilor făcători necunoscuți și a obiectelor furate mai jos notate în valoarea de 50—60.000 Lei ce au fost furate în seara zilei de 23 Noemvrie 1924, dela locuitorul *Friederich Neustädter*.

1. Un palton de postav gri închis și căptușit cu postav.
2. Una pereche pantaloni bufanți de pânză drill cu loare cachin.
3. Două perechi pantaloni negri de gală. Unul din pantaloni poartă semnatura *Kronstadt*, și cealaltă pereche nasturi cu inscripțiunea *Otto Wol*.
4. Un costum Smoking negru postav englez cu revenul de mătase rips simplu împreună cu vesta.
5. Un costum complet de vară din kamgarn englez de culoare cenușie închis.
6. O vestă de frac încheiată în doi nasturi cu căptușală de mătase neagră.
7. Un ceas de damă de aur cu 3 capace lucrate fin, gravat. La acest ceasornic se află atârnat un lanț de aur lucrătură fină de o lungime circa 15 cm.
8. Brățară de damă de mână de aur forma de șarpe, având coada și capul de aur și restul perle corale.
9. O brățară lată de aur.
10. O broșe de aur lucrată în rubin roșu care are expescul ei umflat în formă de piramidă.
11. O linguriță de argint fără monogram și șase cuțite mici de argint.
12. Un fular de mătase vărgat brodat de mână în culori lila gălbui.

Comp. de jand. Brașov, cu Nr. 90, cere urmărirea individului *Müller Andrei*, care în noaptea de 30—31 Decemvrie 1924, a asasinat și jefuit pe femeia *Ana Gages*, din comuna Râșnov.

Semnalmentele sunt: — Etatea 28 ani, talia 175 cm., părul blond, fața lungăreață mustața rasă, buzele puțin groase, născut în comuna Căta, județul Târnava-Mare, de naționalitate sas.

Poliția orașului Arad cu Nr. 700/925, cere urmărirea individului *Lakatos Ioan*, țigan, pilar de cai, de fel din Lugoj, inculpat cu mai multe crime de furt.

Totodată roagă a se cerceta cine este păgubașul unui cal mare galben, la ambele picioare dinapoi și la piciorul stâng dinainte pintenog, pe frunte pete albe, care cal se găsește la poliția Arad, furat de numitul țigan și găsit la *Lakatos Roza*.

Parch. Trib. Odorheiu cu No. 69/1925 cere urmărirea individului *Raduly Dionisie* etate 21 ani, un ochiu și uitat crunt, gura potrivită, buzele cam groase, nasul potrivit, capul rotund, părul negru, mustața neagră tunsă, inculpat pentru crima de asasinat și care a evadat din închisoarea Tribunalul Odorheiu.

Direcțiunea Minelor Petroșeni, cu Nr. 3741/924, anunță, că Ardelean *Schwartz Iosif* miner, de 41 ani din comuna Secul, județul Caraș-Severin și-a părăsit familia, nevasta și copiii fără să-i anunțe.

Roagă autoritățile administrative și polițienesti să intervie ca numitul să se înapoieze la familia fiindcă societatea nu este datoare să o îngrijască.

Prefectura Orașului Timișoara cu Nr. 423/925, cere urmărirea autorilor cari în noaptea de 7 Decemvrie 1924, s'au introdus prin spargerea tavanului în prăvălia de ferărie a Dlui *Matei Forgács*, din strada Văcărescu Nr. 31 Timișoara, de unde apoi prin forțarea ușilor au pătruns în cancelarie au forțat cassa de fer „*Wertheim*” furând suma de 154.000 Lei numerar.

În noaptea de 6—7 Ianuarie 1925, necunoscuții s'au introdus printr'o ușă a podului dela care au desfăcut șuruburile în prăvălia de coloniale a Dlui *Ignate Kohn*, din Timișoara, unde au forțat cassa de fier „*Wertheim*” din motive necunoscute nu au săvârșit spargerea furând totuși din cassa de mână 2000 Lei numerar.

În noapte de 8—9 Ianuarie 1925, necunoscuții s'au introdus prin spargerea unei vitrine în prăvălia de fer a Dlui *Iosif Jäger*, furând din prăvălie 5 revolve sistem „*Ideal Browning*” și 300 cartușe, iar din cassa de fer 10.000 Lei.

În noaptea de 15—16 Ianuarie 1925, necunoscuții prin chei false s'au introdus în localurile băncii imobiliare — spargând casa unde nu se găseau bani.

În noaptea de 17—18 Ianuarie 1925, necunoscuții prin chei false s'au introdus în localul Vamei orașului Timișoara și au furat suma de 28.000 Lei.

Comp. de Jand. Hunedoara, cu ord. Nr. 1036/925 ordonă urmărirea și prinderea individului *Farkas Pavel*, condamnat la trei luni închisoare — pentru trecere de frontieră în mod clandestin.

Semnalmentele sunt: — Etatea 21 ani, statura înaltă, îmbrăcat civil, cu haine negre, din comuna Apátfalva, (Ungaria).

— cu ord. Nr. 2135/925, ordonă urmărirea indivizilor: ce în ziua de 22 Ianuarie 1925, au furat din Brașov „*Hotel Coroana-Veche*” o căruță cu doi cai înhămați, proprietatea lui *Iosif Petrișor*, din comuna Sohodol, județul Făgăraș.

Semnalmentele cailor sunt următoarele: Armăsari, părul negru, roși de hamuri, unul are câteva fire de păr alb la greban. Hamurile noi de piele neagră, veriși galbene și streanguri de cânepă.

Căruța mică veche, cu vopseală curățică.

Poliția orașului Orăștie cere urmărirea individului, necunoscut în etate de 25—26 ani, blond cu mușetele rase, statura potrivită, fața lungureață, îmbrăcat cu un palton lung negru și având o pălărie de velour cafenie închisă, în marime de 56 cm., care în noaptea de 8—9 februarie a. c. s'a introdus în mod fraudlos în biroul casei de bilete din stația Orăștie, de unde a scos o casetă de bani ce era fixată în perete.

Casetă a fost transportată în apropierea gării unde spărgându-o cu un târnacop militar, a sustras suma de Lei 21.000 ce erau într'un sac sigilat cum și 1200 Lei, bani mai mărunți aparținători organelor C. F. R.

Individul la un scurt interval a fost urmărit aflându-i-se numai pălăria de velour și târnacopul cu care a operat.

Poliția orașului Tecuci, cu Nr. 857/1925, cere urmărirea indivizilor cari în noaptea de 14—15 Ianuarie 1925, au furat din grajdurile școalei normale „*Prițul Mihai*” următoarele vite: 1 (una) pereche boi, unul florean cu cornul rupt, al doilea porumb cu coarnele țapoase; una pereche boi, unul florean porumb, altul galben spălăcit cu un neg la piciorul stâng dinapoi; una pereche boi, un bou galben și unul bălan; una pereche boi murgi închiși, unul cu un corn înainte și cu coada scurtă până la genunchi, al doilea cu cornele întinse înainte. Toți inferați pe șoldul stâng, cu seria S. N. T.

Trei gonitori — buhai; unul porumb închis, cenușiu, coarnele mici, rasă bușană, etatea 4 ani; unul galben gălbui, crescut foarte bine, etatea de 2 ani și unul porumb închis la gât pilos, etatea de 2 ani. Acești trei erau inferați cu Ș. C.

Direcțiunea școalei acordă un premiu de 20.000 Lei aceluia ce va descoperi pe autorii furtului.

Congresul funcționarilor publici.

Funcționarii publici din întreaga țară au ținut în ziua de 1 Februarie a. c. la București un congres bine reușit. La sfârșitul congresului președintele dă cetire, după lungi debateri următoare:

Moțiune :

Funcționarii și pensionarii publici din România, întruniți în congres general azi, 1 Februarie 1925, în palatul Societății funcționarilor publici din București, — ascultând expunerile conducătorilor Federației asociațiilor și societăților de salariați și pensionari publici.

In urma discuțiilor avute și a propunerilor făcute.

Hotărâsc :

1. Constată cu durere insuficiența sporului de 2 miliarde lei hârtie, a cărui repartizare a nedreptățit în special pe funcționarii mici și pe pensionari prin faptul că s'a aplicat aceeaș cotă tuturor salariaților și s'a omis dela spor tocmai democraticul și socialul adaos familiar, care este egal pentru toți funcționarii.

2. Cer cu insistență să se acorde imediat minimum de existență, care trebuie calculat anual în raport cu indicele de scumpete, stabilindu-se tot odată o scară echitabilă de salarizare pentru toate funcțiunile existente, inclusiv cele dela C. F. R.

3. Roagă stăruitor să se voteze chiar în actuala sesiune noua lege a pensiilor, acordând tuturor pensionarilor acelaș tratament ca și colegilor din activitate.

Trebuiesc de asemeni revizuite radical pensiunile absolut insuficiente ale invalizilor, orfanilor și văduvelor de războiu.

4. Roagă guvernul ca funcționarii pedepsiți sau desținuți cu ocazia mișcărilor din 1923 să fie reintegrați în toate drepturile lor.

5. Cer din nou și cu energie suprimarea tuturor porturilor posturilor și a cheltuelilor materiale inutile. Federația obligându-se a colabora cu guvernul pentru realizarea acestui scop.

6. Cer să se voteze de urgență legea responsabilității funcționarilor publici, cu sancțiuni reale, precum și o lege pentru controlul averilor tuturor celor ce au deținut sau vor deține funcțiuni sau însărcinări publice, începând cu 1914.

Toți incorecții să fie eliminați din corpul funcționarilor, iar averile făcute în mod ilicit să fie confiscate în folosul Statului.

7. Cer ca salariile și pensiile să se plătească anticipat în prima zi a fiecărei luni.

8. Roagă guvernul să ia în deaproape cercetare memoriul Federației și să dea tot sprijinul moral și material pentru înfăptuirea dezideratelor privitoare la înființarea de consumuri și policlinici județene, precum și pentru construirea de căminuri funcționărești.

9. Apelază la toți funcționarii și pensionarii publici să se înscrie în asociațiile profesionale existente, formând în acelaș timp filiale ale Federației în fiecare capitală de județ.

10. Roagă publicul să arate Federației pe toți funcționarii incorecți, trimițând tot odată dovezile necesare. Congresiștii au primit cu multă însuflețire moțiunea.

Un rege la poliție.

E vorba de George al Greciei.

Faptul s'a petrecut așa: George al Greciei conducea la șosea un automobil. Probabil, că mâna automobilul. Probabil, că cu o viteză mai mare decât cea reglementară,

poate, fiindcă pentru situația sa, socotea că-și poate îngădui plăcerea vitezei nereglementară, în automobil. Dar iată că un agent de poliție oprește pe regalul automobilist, și-l invită la poliție, să se explice.

George al Greciei, fără cârtire s'a supus reprezentantului autorității, și s'a lăsat condus la poliție. Ce-a urmat aici, e indiferent.

Insemnăm însă două momente, cari ni se par caracteristice.

Întâiul: agentul forței publice, care și-a făcut datoria pe deplin, neținând seamă de nici o considerație asupra automobilistului, care călca regulamentul, că este un automobilist regal, sau oricine altul; al doilea: că George al Greciei, fără cârtire s'a dus la poliție.

Dacă suntem siliți să insistăm asupra polițistului, care și-a făcut neșovăelnic, cu curaj, cu *egalitate*, datoria, o facem aceasta, fiindcă în toată ierarhia funcționărească, rare sunt cazurile, când sunt tratate egal și unitar contravențiile la legi și regulamente. Este un uz care roade adânc administrația noastră publică, făcând'o să sufere cele mai mari invinuri de abuzuri, de oarece înșiși reprezentanții autorității aplică măsurile, pe care sunt obligați să le îndeplinească, „pe sprânceană” din considerații mărturisibile sau din teamă de a nu supăra pe șefi.

Dar tot atât de meritoasă, de a fi remarcată este și atitudinea lui George al Greciei, de a se conforma ordinului reprezentatului forței publice. E demnă de remarcat această atitudine de a recunoaște autoritatea celui care-și îndeplinește datoria legală, fiindcă sunt așa de numeroase cazurile, când frunțași ai vieții publice, au palmuit pe sergenții de stradă care le arătau că trec și peste legi și peste regulamente.

N'am vrem să amintim nici unul din aceste cazuri, intrucât au fost destul de penibile și au avut un ecou destul de nenorocit. Faptul e însă, că din accidentul lui George al Greciei pot să tragă învățătură foarte mulți dintre cei, cari crezându-se oblăduiți de situații excepționale nu țin seamă de umilii slujbași hotărâți să-și facă datoria.

„UNIVERSUL”

Electricitatea în serviciul poliției.

Majoritatea furturilor și a crimelor se petrec în mare parte, în cartierele cele mai prost luminate în timpul nopții.

Borfași, spărgătorii și criminalii profesioniști aleg totdeauna întunericul pentru operațiile lor . . .

Ochii acestor pasări de pradă, sunt deprinși cu întunericul, la fel ca bufnițele, cucuvele și liliecii de noapte.

Lumina zilei, o suportă foarte greu! Pentru criminali, un simplu bec electric, e la fel cu ochiul de argus care pătrunde până în cutele cele mai profunde ale conștiinței . . . căci este știut de toată lumea, că fiecare ins . . . poartă în sufletul lui un tribunal suprem, ce se chiamă „conștiință”.

Pornind dela aceste constatări, poliția Londrei, a organizat o pază mobilă de noapte, prin cartierele mărginașe. Fiecare agent e provăzut cu un proiector electric identic cu farurile de automobil. Înainte de a vizita un local de noapte, se barează cu 2 agenți capetele străzilor din jurul localului — admițând că localul ar avea și eșiri dosnice — după aceia revizorul șef, care întotdeauna e în uniformă, își face apariția în mijlocul consumatorilor de noapte. Efectul e fulgerător, cei certați cu justiția o iau la goană: dar zadarnic, odată în stradă sunt prinși între două lumini puternice ale proiectoarelor, și pe când la întuneric fug ca săgeata, cum dau de lumină încep a fugi, în zig-zag ca șobolanii și sunt luați ca din stachină.

Însă acolo unde electricitatea joacă rolul cel mai important, e la celule. Fiecare post e prevăzut cu celule absolut întunecoase... clientul înrânsele... se simte în elementul său... în momentul însă când somnul l-a cuprins cu mai multă putere... deodată prin ghișeul dela ușă, un proiector puternic, inundă toată încăperea într-o lumină atât de orbitoare, încât clientul sare în sus ca mușcat de un șarpe... În nedumirirea lui... scapă vorbe fără șir... printre care de multe ori sunt și taine pe care le credea bine ascunse... De aci înainte somnul nu se mai prinde de genele lui... e într-o continuă surescitare nervoasă... și tocmai acesta e momentul psihologic de care știe să profite agentul pentru ai smulge mărturisiri... Sistemul aceasta practicat în două nopți consecutive... smulge adevărul din sufletul cel mai bine închis.

Sindicatul de cerșetori din China.

Națiunile europene au dreptul să se ridice împotriva cerșetoriei, pentru că ele posedă, instituții de asistență publică sau privată. Nu tot astfel e în țările asiatice, unde nu există atari așezăminte.

Nu e atât din absența pornirilor filantropice, cât din lipsa unei organizații, datorită inesei moravurilor. Când e vorba să judecăm obiceiurile Orientalilor, trebuie să ținem seama de faptul că Asiaticii sunt esențialmente conservatori și tradiționaliști.

Spiritul lor de datină își are obârșia într'un principiu foarte respectabil: Ce ar fi făcut strămoșii noștri? întrebă ei, ori de câte ori li se propune o inovație.

Și raționamentul lor ajunge la concluzia, că de vreme ce strămoșii lor au trăit fără această inovație, pot și ei să trăiască fără dânsa!

Și astfel, din timpuri imemorabile cerșetoria înflorește în țările asiatice, unde lumea se lasă exploatată.

În China, cerșetorii și schilozii sunt grupați în sindicate cari au sistematizat cerșetoria.

Fiece sindicat își are căpitenia, starostele, care e uneori un om înstărit, bogat chiar, un negustor.

El exercită asupra membrilor sindicatului o autoritate despotică. El alcătuiește programul de activitate, indicând cerșetorilor săi cari anume cartiere urmează să fie exploatate; el le hotărăște și zilele de *lucru*.

Cerșetorii sunt obligați, să-i dea dijmă din ce au adunat timp de șase zile. Suma e vărsată în casa sindicatului care, în schimb, e obligată să acorde o indemnizație de „somaj”, atunci când un cerșetor se îmbolnăvește și deci nu mai e în stare să „lucreze”.

Starostele sindicatului dispune de o poliție secretă — și vai de acela dintre membri care nu varsă cinstit a zece parte din banii adunați! Exclus din sindicat, nu poate să se înscrie în vre-o altă asociație, chiar dacă s'ar duce la celalt capăt al Chinei.

Pentru că trebuie să se știe că sindicatele de cerșetori sunt în corespondență neîntreruptă și membrul ne cinstit e pe dată denunțat tuturor organizațiilor similare.

Dacă cel exclus încearcă să cerșească „pe cont propriu”, e în primejdie de moarte: mai curând sau mai târziu va fi asasinat de o mână nevăzută.

De aceea, cerșetorii isgoniți din sindicat se lasă de meserie și se duc să lucreze în exploatațiunile miniere. Alții se strecoară în concesiunile străine, se prefac că se convertesc la creștinism și astfel sunt admiși într'una din numeroasele instituțiuni filantropice create de bogatele societăți protestante cari au fondat aziluri în orașele mai mari depe litoralul Chinei.

Și mai notăm că șefii sindicatelor se învoesc cu negustorii bogați, chinezi sau streini, ca, în schimbul unei sume fixe lunare, să interzică afiliaților lor de a se duce să cerșească în prăvăliile lor. Cu alte cuvinte, în China există și abonamente pentru încasarea tributului datorit cerșetoriei!

Spre a proteja în mod eficace pe pietoni în contra marilor primejdii ale circulației într'un oraș mare ca Parisul, o comisiune a consiliului comunal, zisă „comisiunea pietonului” a recomandat prefecturii de poliție o ordonanță — un adevărat decalog al pietonului.

Ordonanța cuprinde două părți: prima e compusă din recomandări, iar a doua din interdicțiuni.

Se recomandă pietonilor:

1. De a trece strada, în linie perpendiculară.

2. De a privi la dreapta și la stânga, înainte de a părăsi trotuarul.

3. În caz de surpriză, adică atunci când se pomește cu un vehicul care vine în goană, se recomandă pietonului de a se opri în axa stradei, deoarece trăsurile nu pot circula decât pe dreapta și pe stânga stradei.

4. De a nu staționa pe marginea trotuarului.

5. De a merge numai pe dreapta, pe trotuar.

Se interzice formal pietonilor:

1. De a staționa fără rost în stradă ori pe trotuar.

2. De a se da jos dintr'un vehicul în mers.

3. De a traversa o răspântie unde există un serviciu polițienesc sau de semnalizare, înainte ca starda să fie liberă.

4. De a traversa răspântiile sau piețele lipsite de locuri de refugiu. În asemenea caz, pietonul va face ocolul răspântiei ori al pieții.

5. E formal interzis pietonului de a se substitui agenților polițieniști, spre a se amesteca în disciplina circulației.

Tot mai sunt negustori de oameni.

Speța „negustorilor de oameni” aproape a dispărut, dar în marile porturi internaționale, Hamburg, Rotterdam, Singapur, Honkong, San-Francisco, Portland, sunt încă numeroși negustori de oameni ce fac afaceri minunate.

Un negustor de oameni e un individ care pur și simplu „vinde” oameni. El își ia însărcinarea să procure echipajii căpitanilor de corăbii cari au nevoie. El supraveghează vasele ce sosesc în marile porturi cosmopolite și pândeste mai ales pe acele cari se reîntorc din călătorii lungi, și a căror marinari sunt foarte dornici de plăceri. După ce acești marinari, cari nu cunosc pe nimeni pe uscat, își iau leafa, negustorul îi întâmpină și le propune să-i hrănească, să-i găzduiască, să-i distreze. În urma unei călătorii lungi și a unei munci grele, nenorociții naivi primesc târgul, deși se așteaptă că vor fi exploatați. Rechinul își duce atunci victimele la cărciuma lui, unde pe lângă un pat, le dă să mănânce și să bea, și le înlesnește orgiile până ce-și termină banii. Atunci negustorul îi amenință că-i aruncă pe stradă, dacă nu vor să se îmbrace unde le propune el. Și întotdeauna le propune să-i îmbarce pe vase a căror căpitanii sunt foarte cunoscuți ca brutali, zgârciți, pe corăbii foarte uzate și periculoase, sau unde e știut că se mănâncă mizerabil. Toți marinii fug de aceste vase și de acești căpitanii; în lipsă de echipaj, căpitanii recurg la negustorul de oameni, care alege câțiva marinari ce și-au isprăvit banii și pe care îi ține acum pe datorie, și-i silește să se angajeze amenințându-i cu izgonirea sau cu poliția.

Dacă însă reputația navei sau a căpitanului e prea detestabilă, și nenorociții marinari refuză să se îmbarce pentru mai multe luni de suferință pe un infern plutitor, atunci negustorul de oameni recurge la ultimul mijloc. Oamenii cari ar trebui îmbrăcați, sunt îmbătați, și când nu-și mai dau seama ce fac, li se dă să iscălească o foaie de îmbarcare „pentru un vapor bun”. În realitate, nefericiții semnează pentru cine știe ce dărâmatură plutoare, iar după aceea sunt luați pe sus și aduși noaptea pe bord, de frica poliției, și aruncați în podul echipajului ca niște pachete. Când își recapătă cunoștința e prea târziu, corabia, e în larg, și nu le rămâne decât să se supună, altfel sunt aspru pedepsiți. Acest mod de recrutare este foarte cunoscut în porturile din apusul Americii, mai ales în San-Francisco, Portland, Seattle, Tacoma.

LUCRURI MICI DIN LUMEA MARE

1313 asociațiuni banditești la Chicago.

De luni de zile, ca să nu zicem de ani, orașul Chicago suferă de o epidemie de furturi și asasinat care a sfârșit prin a îngrijora serios puterile publice.

D. Holden, președintele comisiei pentru combaterea crimei, a declarat:

— Problema asasinatului e acută, ea scapă ori căru control; am ajuns la o astfel de situație că trebuiesc luate măsuri de urgență.

Numeroase asociațiuni numite „gangs” țin justiția pe loc. Profesorul Thrasher, dela Universitatea din Chicago, care a studiat de aproape pe acești rău-făcători și organizațiile lor, asigură că în cuprinsul orașului sunt o mie trei sute și treisprezece cluburi de „gangs”, din cari unele au ramificațiuni în toată țara. Ele sunt ajutate cu bani de diferite cafenele și berării și unele sunt sprijinite de anumiți politicieni.

Poliția orașului a luat măsuri draconice împotriva „gangs”-urilor, măsuri cari de altfel se și impuneau. În primul rând, cu prilejul funerariilor pompoase ale unui membru dintr-un „gang”, care fusese ucis, s'au făcut cincizeci și șapte de arestări. Apoi s'au format două escadroane de țintași destoinici, cari sunt însărcinați să combată pe rău-făcători pe propriul lor teren.

— Aceste escadroane speciale, a declarat șeful poliției, ne se vor osteni să aducă „gangs”-urile în fața tribunalelor, ci îi vor executa prin ulicioare, prin cărciume și oriunde vor găsi pe rău-făcători.

Metode a emănătoare s'au întrebuițat la New-York și ele au dat de lucru spitalelor, nu avocaților.

„Căinele comisarului”.

Secretarii comisariatelor de poliție din Paris revindică și ei... Ei doresc un spor de salariu — ca toți ceilalți funcționari — dar ei mai cer și o satisfacție de ordin moral. Ei aspiră la titlul de ajutor de comisar...

Desigur că ei gândesc că așa nu vor mai fi numiți „căinele comisarului”!

Căci, cu toată importanța funcției lor — în multe comisariate ei sunt aceia cari indeplinesc mai tot serviciul — poporul continuă să le dea această poreclă.

— Am fost la comisariat, auzi spunându-se la Belleville sau la Charonne. Comisarului nu era acolo, dar am vorbit cu „căinele” lui...

Aceasta amintește povestea cu omul care explica unui comisar parizian:

— După cum am mai spus și „căinelui” d-voastră.

— Te rog, să fii mai politic, îl întrepruse magistratul!

Atunci celalt se îndreptă:

— După cum am mai spus și „domnului căine”...

De astădată comisarul a fost dezarmat!

Un corp de poliție feminin

Prestigiul uniformei e mare în Anglia și mii de femei sunt ademenite de coif și de uniformă albastră închisă a polițiștilor. Zilnic sosesc la Scotland-Yard numeroase cereri de incorporare.

Judecând după scrisorile primite, cariera polițienească ispitește în deosebi pe infirmiere, cari scriu din toate spitalele regatului; numeroase dactilografe și funcționare de birou răvnesc și ele la aceste slujbe, precum și o actriță de cinematograful.

Față de destoinicia femeilor întrebuițate azi în poliția de siguranță din Londra, e vorba să se voteze o lege specială, pentru organizarea unui corp de poliție feminin pentru întreaga Anglie.

O ordonanță pentru circulația pietonilor.

La Los-Angeles, ca și în alte centre mari, e nevoie să se facă educația pietonului, căci greutățile circulației sunt și acolo foarte mari. De aceea autoritățile au declarat următoarele:

Când trece o stradă pietonul trebuie să țină în sus brațul drept. Hotărîrea aceasta intră în vigoare la 22 Ianuarie. Orice contravenient va fi pasibil de o amendă.

Ordonanța mai spune că recidiviștii vor fi osândiți la închisoare.

Dar ce să facă acei, cari au brațele prinse cu pachete? S'a prevăzut și acest caz:

Dacă un pieton are brațele încărcate cu pachete, el va lăsa o parte din ele pe trotuar înainte de a trece strada; apoi se va întoarce să-și ia restul. În chipul acesta va avea totdeauna brațul drept liber.

Bine, să zicem că protecția pietonilor va fi asigurată; dar cine le va păzi pachetele de hoți? Sergenții vor avea multă bătaie de cap ca să păzească și oamenii și lucrurile

Suprimarea linșajului în America.

Se pare că de data acesta se va sfârși cu linșajul, care cu adevărat dezonoră America. De multă vreme majoritatea populației Statelor-Unite se pronunțase contra lui. Dar statele meridionale continuau să opună o rezistență arzătoare.

Trebuie să spunem că la Sud se mai găsec aglomerări de albi inconjurați de o populație neagră superioară ca număr. Albi aceștia se întrebau cu groaza ce se va întâmpla dacă negrul criminal nu va mai fi sigur că își va ispăși crima în răul cel mai apropiat. Turburări serioase puteau să vie.

Ori, se publică acum o statistică interesantă.

Dela 1889 până la 1921, s'au făcut în Statele-Unite 3436 linșaje. Dintre 570, adică 17 la sută se datoresc acuzațiunilor de răpire. Alți 368 negri au fost spânzurați pentru vine ușoare.

În fine, din cele 3436 cazuri, 83 erau femei și anume 17 albe, toate nevinovate.

În fața acestui document, care a emoționat considerabil pe unele americane, s'a făcut aproape unanimitate în favoarea suprimării linșajului.

Camera reprezentanților a votat un „anti-lynching bill”. Senatul se pregătește să-l voteze și el.

De aci înainte linșajul va fi socotit oficial ca crimă pedepsibilă. Ofițerii de poliție și persoanele cari vor lua parte la execuție vor fi judecați de un tribunal federal. Județul unde se va petrece un linșaj, va fi amendat cu 10.000 dolari.

Sărutul interzis la cinematografi.

Ministerul de interne al Ungariei a dat o ordonanță prin care obligă pe polițiști să asiste la toate reprezentațiile cinematografice, și să supravegheze purtarea publicului în timpul proiecției.

Cei ce vor fi prinși că se sărută în timpul proiecției vor fi invitați la circumscripție unde li se vor dresa acte de dare în judecată.

S'a și întâmplat numeroase scene în cinematografe. Un polițist a intrat de curând într-o lojă și a scos de acolo pe un băiat tânăr și o doamnă cari se sărutau.

Au fost dați în judecată iar contra doamnei, soțul a intentat acțiune de divoț. Ordonanța a produs consternare.

Teatre închise pentru atentate la bunele moravuri.

Din ordinul judecătorului din Broadway, poliția din New-York a închis 13 teatre, care au jucat piese contrare bunelor moravuri și ale căror titluri numai au constituit o manifestație imorală.

În hotărîrea judecătorului se interzice ori-cărui ziar, sau revistă să publice titlul acestor piese imorale și să se ocupe de ele, sub nu importă ce formă.

Filme pentru pietoni.

La Paris va rula în curând un film care să învețe pe pietoni, unde, când și cum să traverseze punctele cele mai frecventate și deci cele mai primejdioase ale marelui metropole.

Dacă și după aceasta, prietoni se vor lăsa să fie striviți de vehicule, nu vor avea pe cine să mai acuze.

Limbajul secret al polițiștilor chinezi.

La conferința internațională a șefilor de poliție, care a avut loc la New-York un delegat din Peking, d-l Wang Gu Pang, a uimit asistența printr'un raport asupra graiului secret al polițiștilor chinezi.

Prin mișcări aproape imperceptibile ale sprincenelor, ochilor, gurei și mâinilor, doi detectivi ai Imperului Ceresc se pot înțelege între ei în prezența criminalului sau în mijlocul mulțimei indiscrete.

Manuale complete ale acestui limbaj minunat, vor fi traduse din chinezește în limbile europene și vor fi trimise tuturor polițiilor din lume.

Hipnotismul în instrucția criminalilor.

Poliția din Birmingham izbutisă să pună mâna pe cinci Negri, bănuși a fi comis în interval de 3 ani nu mai puțin ca patruzeci și patru de atentate, dintre cari patru urmate de moarte. Dar cei cinci Negri se încăpăținau să nege faptele rele ce li se imputau.

Poliția, hotărâtă să afle adevărul, a supus pe oamenii aceștia unui somn hipnotic. Negrii începură imediat să mărturisească și amănuntele înșirate de ei erau atât de precise și de concordante că la trezire n'au avut în cotro și au trebuit să întărească propriile lor declarațiuni.

Milionarul cerșetor.

Poliția londoneză a arestat deunăzi, pe unul din podurile de peste Tamisa, pe un bătrân cerșetor, asupra căruia s'a găsit nu mai puțin de 500 lire sterline (peste 400.000 lei).

Ancheta a dus la descoperirea extraordinară, că bogatul cerșetor era în realitate un foarte cunoscut om de afaceri din Londra, Polonez de origine și posesorul unei averi de câteva milioane.

Poliția, întinzându-și câmpul investigațiunilor, a mai făcut o constatare cu adevărat uimitoare:

Acum câteva săptămâni acest maniac al cerșitului și-a măritat o fată. În chiar ziua nunții, pe când se celebra, cununia religioasă, ciudatul personaj s'a făcut deodată nevăzut. Ieșind din biserică s'a urcat într'un automobil și s'a dus acasă, spre a îmbrăca zdrențele de cerșetor. Apoi, tot cu automobilul s'a întors până în apropierea bisericii și, postându-se la ușa acesteia a așteptat afa-ă, cu mâna întinsă, ieșirea nunițașilor. Era atât de bine travestit, că n'a fost recunoscut nici chiar de propriul său ginere, care i-a aruncat o monedă în soioasă și șapcă.